



ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. 7-8

1-15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1903



ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθ. Πειραιῶς

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΑΣ



ΙΦΝΙΔΙΩΣ ἢ βαθμηδὸν γίνεται ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ; Ἡ ἀπελευθέρωσις γίνεται βαθμηδὸν διὰ βραδύτητος διαφόρου κατὰ τὰ άτομα καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις τοῦ θανάτου.

Οἱ δεσμοὶ οἱ ἐνοῦντες τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ σώματος δὲν διαλύονται ἢ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ τόσον ἡκιστα ταχέως, καθόσον ἡ ζωὴ ὑπῆρξε μᾶλλον ὕλικὴ καὶ μᾶλλον φιλήδονος.

Ὅποια εἶναι ἡ κατάστασις τῆς ψυχῆς ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σώματος ; Ἐχει στιγμιαίως τὴν συνείδησιν ἑαυτῆς ; ἐν ἐνὶ λόγῳ, τί βλέπει ; τί αἰσθάνεται ;

Ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ θανάτου τὰ πάντα εἰσὶ κατ' ἀρχὰς συγκεχυμένα, ἡ ψυχὴ ἔχει ἀνάγκην χρόνου τινός, ἵνα ἀναγνωρίσῃ ἑαυτὴν, εὑρίσκειται ὡσεὶ ἐσκοτισμένη, ἐν καταστάσει δὲ ἀνθρώπου ἐξεγειρομένου ἐξ ὕπνου βαθέως καὶ ὅστις ζητεῖ νὰ ἐννοήσῃ τὴν κατάστασίν του. Ἡ διορατικότης τῶν ἰδεῶν καὶ ἡ μνήμη τοῦ παρελθόντος ἐπανέρχονται αὐτῇ, καθ' ὅσον ἐκλείπει ἡ ἐπιρροή τῆς ὕλης, ἢς ἀπηλλάγη καὶ διαλύεται τὸ εἶδος τῆς ὀλίχλης, ἣτις ἐπισκοπίζει τὰς ἰδέας τῆς. Ἡ διάρκεια τῆς ταραχῆς, ἣτις ἀκολουθεῖ τὸν θάνατον, εἶναι πολὺ διάφορος· δύναται νὰ ἦ ὥρων τινων μόνον καὶ πολλῶν ἡμερῶν, πολλῶν μηνῶν καὶ πολλῶν ἐτῶν μάλιστα. Εἶναι δὲ βραχυτάτη δι' ἐκείνους, οἵτινες ζῶντες, συνταυτίσθησαν μετὰ τῆς ἑαυτῶν μελλούσης καταστάσεως, ἐπειδὴ ἀμέσως ἐννοοῦσι τὴν θέσιν των καὶ ἐπὶ τοσοῦτον εἶναι ἐκτεταμένη, καθ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἐζήσεν ἐπὶ τὸ ὕλικώ-

τερον. Ἐπίσης δὲ καὶ τὸ αἰσθημα, ὅπερ αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἶναι πολὺ διάφορον. Ἡ τὸν θάνατον παρακολουθοῦσα ταραχὴ οὐδόλως θλίβει τὸν ἀγαθὸν ἄνθρωπον· εἶναι γαλήνηταια καὶ καθ' ὅλα ὅμοια πρὸς ἐκείνην, ἣτις συνοδεύει ἡσυχὸν τινα ἐξέγερσιν. Δι' ἐκείνον ὅμως, ὅστις οὐχὶ καθαρὰν ἔχει τὴν συνείδησιν καὶ ὅστις προσηλώθη εἰς τὴν σωματικὴν μᾶλλον ἢ εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν, ἡ τελευτὴ εἶναι πλήρης στενοχωρίας καὶ ἀγωνιῶν, αἵτινες αὐξάνουσι, καθ' ὅσον ἡ ψυχὴ ἑαυτὴν ἀναγνωρίζει, ἐπειδὴ τότε καταλαμβάνεται ὑπὸ φόβου καὶ εἶδους τινος φρίκης ἀπέναντι ἐκείνων, ἅπερ βλέπει καὶ προπάντων ἀπέναντι ἐκείνων τὰ ὅποια προνοεῖ.

Τὸ αἰσθημα, ὅπερ ἠδύνατό τις ν' ἀποκαλέσῃ φυσικόν, εἶναι αἰσθημα μεγάλης τινός ἀνακουφίσεως καὶ ἀπεράντου τινός εὐπραγίας· διατελεῖ τις τότε ὡς ἀπηλλαγμένος ἐνός φορτίου καὶ οἶνει πανευδαίμων, μὴ αἰσθανόμενος σχεδὸν ποσῶς πλέον τοὺς σωματικούς πόνους, οὓς ἐδοκίμαζε πρό τινων στιγμῶν· εὑρίσκειται ἐντελῶς ἐλεύθερος, ὡς ὁ ἀπορρίπτων τὰς βαρείας ἀλύσεις.

Ἐν τῇ νέᾳ αὐτῆς θέσει; ἡ ψυχὴ ὀχι μόνον βλέπει καὶ ἀκούει πᾶν ὅ,τι ἐβλεπε καὶ ἤκουε πρό τοῦ θανάτου, ἀλλὰ βλέπει καὶ ἐννοεῖ πλείοτα ἄλλα πράγματα, ἅπερ διέφευγον τὰ τέως χονδροειδῆ, ὕφ' ὧν περιβάλλετο σωματικὰ ὄργανα· ἔχει δὲ αἰσθημάτων καὶ ἀντιλήψεις ἀγνώστους ἤδη εἰς ἡμᾶς.

Περὶ τούτου οὐδεὶς ὁ ἀμφιβάλλων.

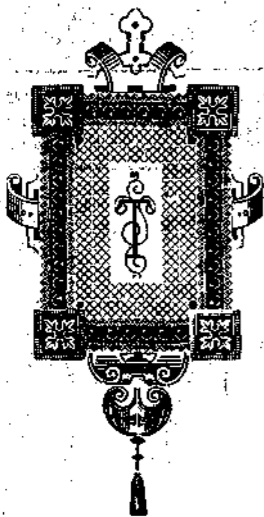
Περὶ δὲ τῆς ἐλευθέρως καταστάσεως τῆς ψυχῆς μετὰ θάνατον, τῆς ἀπαλλοτριώσεως αὐτῆς παντός ἐγκοσμίου ὡς καὶ τῆς διορατικότητος αὐτῆς ἐν τῇ νέᾳ διαβίωσιν τῆς, οὐ μόνον ὁμιλοῦσιν αὐτὰ τὰ πνεύματα ἐκάστοτε ἐρωτώμενα, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ Γραφαὶ καὶ αἱ σύγχρονοι παρατηρήσεις ἀποδέχονται.

• Π.



Η ΝΕΚΡΟΦΑΓΙΑ

«Ο όφις εύρίσκειται εν αύτω τῷ ανθρώπῳ· τούτου το έντερον· δειλάζει, προδίδει, τιμωρεῖ. Ἡ κοιλία εἶνε βάρος τρομερόν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα· ἡ αὐτὴ εἶνε ἡ υπεύθυνος δι' ἑλπίσας ἐν οφάλλματι· εἶνε ὁ ἄσκος τῶν ἀνολασιῶν. Με μίαν λέξιν ἡ κοιλία τρώγει καὶ τὸν ἄνθρωπον.» Βίκτωρ Ούγκω



Ο θέμα τοῦ ἀρθριδίου τούτου δὲν εἶνε, φίλτατοι ἀναγνώσταί, ὡς ὑποτίθετε τόσο ἀπαίσιοι, ὅσω περίεργον, διότι δὲν θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τῶν θνησιμαίων, τῶν πτωμάτων καὶ τῆς σεσηπιάς ὕλης τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ θὰ ἐξετάσωμεν τὴν πραγματικῶς συμβαίνει ἐπὶ τῶν σφαζομένων πρὸς τροφήν τοῦ ἀνθρώπου ζώων, τί περιέχει τὸ νεκρὸν τοῦτο κρέας εἰς ὁποίας ἀσθενείας καὶ

βλάβας ὑπόκειται καὶ τέλος εἰς ὁποίους κινδύνους οἱ κρεωφάγοι ἄνθρωποι ὑποκείμεθα.

Ἐνῶ δὲ θὰ ἠδυνάμην νὰ θέσω ἀντὶ τῆς ὀλίγῳ πως ἀπαίσιας ταύτης ἐπικεφαλίδος τὴν λέξιν Ζωοφαγία, ὅμως ἐπειδὴ χρειάζομαι πολὺ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Φύσεως» ἐνεκα τῆς σπουδαιότητος τῶν κατωτέρω γραμμῶν μου, προὔτιμησα τὴν δυσῶρεστον λέξιν Νεκροφαγία.

Κατὰ τὸν Γαβριελότην, ἰδοὺ τί μετὰ τὸν θάνατον συμβαίνει ἐπὶ τῶν πτωμάτων. Γνωρίζετε βεβαίως, ὅτι πᾶν σῶμα, οἷα σὴν ποτε φύσεως καὶ ὕλης, σύγκειται ἐξ ἀπείρων ἀτόμων· εὐθὺς λοιπὸν ἅμα σῶμα τι ἐγκαταλείφθῃ ὑπὸ τῆς ζωῆς, αἰφυσικαὶ καὶ χημικαὶ δυνάμεις ρίπτονται ἐπὶ τῆς ἀγρας αὐτῶν, μετ' ἀληθοῦς μανίας, ἵνα διαλύσῃ τὸ θῆραμα κατὰ τὰ μόρια καὶ ἄτομα αὐτοῦ. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν δαίμονα τῆς ἀποσυνθέσεως, ὅστις ἐρχεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἐπιλαμβάνεται τοῦ ἔργου τοῦ μετασχηματισμοῦ διὰ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῶν μορίων καὶ τοῦ ὄργασμοῦ πρὸς παραγωγὴν νέων προϊόντων. Ἀνεκαλύφθη λοιπὸν, ὅτι ὁ ὄργασμος οὗτος εἶνε ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν ὄντος τινος ζώου, ὅπερ κέκτηται τὴν ἀξιοθαύμαστον δυνάμιν· ἵνα κατασυντρίβῃ τὴν ἰσορροπίαν τῆς συνθέσεως τῶν ὀργανισμῶν, ὅστινες ὑπῆρξαν ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἀπόδωσῃ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὰ ἀποτελοῦντα

τούτους ὀργανισμούς τούτους στοιχεῖα, ἵνα τέλος ταῦτα δυνηθῶσι καὶ σχηματίσῃ νέας καὶ ἀπλουστεράς, εἰσελθῶσι δὲ ἐν τῇ μεγάλῃ κυκλοφορίᾳ τῆς ὀρυκτῆς ὕλης, ἐνθα ἡ ζωὴ ἐπανευρίσκει ταῦτα, τὰ αἰχμαλωτίζει ἐκ νέου, ἵνα συνδυάσῃ ἀλλὰς ὀργανικὰς συνθέσεις. Καὶ οὕτω βλέπετε αἰώνιαν τινὰ κυκλοφορίαν τῶν στοιχείων, ἐξ οὗ καταφαίνεται, ὅτι φαινομενικῶς μόνον εἶνε ὁ θάνατος, καθόσον τὰ μόρια, ἅτινα ἀποτελοῦσι οἰονδήποτε θνησιμαῖον ποτὲ δὲν θνήσκουσιν, ἀλλ' ἀπλῶς διαλύονται, διασπείρονται καὶ μετασχηματίζονται ἐν ἄλλῳ τινὶ σῶματι. Ὡστε δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν τὸ γνωστὸν ῥῆμα, «Ζωὴ ἴσον θάνατος».

Τὰ πρῶτα μετὰ τὸν θάνατον φαινόμενα δὲν εἶνε βεβαίως ἀμέσως ἡ δυσώδης σήψις· οὐχ ἤττον ὅμως παράγονται τρομερὰ ἀποτελέσματα. Γενικῶς δὲ ἡ ὑγιεστέρη καὶ ἡ πλέον ἀνεπιλήπητος σὰρξ ζώου τινος φονευομένου περιέχει τρία εἶδη ὕλων:

1ον Θρεπτικὰς ὕλας, αἵτινες προσκαίρως εὐρήντ' ἐντὸς τοῦ σώματος τοῦ ζώου.

2ον Τὰς ἐκκρίσεις τὰς προωρισμένας διὰ τὴν ἐσωτερικὴν χρῆσιν, ὡς ἐν παραδείγματι ὁ σίελος, ὁ γαστρικὸς χυμὸς, ὁ παγκρεατικὸς χυμὸς, ἡ χολή, τὸ ἀρθροσίελον, διάφοροι ἐκκριτικαὶ βλένναι καὶ ὄρροι κτλ.

3ον Ἐτέρας ἐκκριτικὰς συστάσεις ὡς ὁ ἰδρῶς, τὰ οὐρα, αἱ περιττωματικαὶ ὕλαι κτλ. πάντα ἄτομα μεταχειρισμένα, ἀποβαλλόμενα καὶ περιέχοντα δηλητήρια, ἅτινα ἡ χημεία πρὸ πολλοῦ γνωρίζει ὑπὸ τὸ ὄνομα κρεατίνης, κρεατινίνης, τυροσύνης κτλ. ἡ δὲ νεωτέρα περὶ τὰ μικρόβια ἐπιστήμη προσέθηκε τὰ μικροζῶα, τὴν πτωμαίνην, τὴν λευκομαίνην, τὴν τοξίνην τὰ ποικίλα μικρόβια καὶ τὰς μiasματικὰς ἐκκρίσεις τῶν.

Τοιαῦτα εἶνε τὰ δηλητήρια ἢ ἃς εἶπομεν τὰ συστατικὰ τοῦ κρέατος, ἅτινα καταβροχθίζομεν, ὅταν εἶνε καλῆς ποιότητος. Τί δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τῶν βλαβερῶν κρεάτων, τῶν προσβεβλημένων ζώων ὑπὸ μiasματικῶν ἀσθεσιῶν ὧν πολλοὶ εἶνε μεταδοτικαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἢ καὶ περὶ τῶν κρεάτων τῶν ἀπλῶς καταπεποιημένων καὶ βασανισμένων ζώων πρὸ ἢ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σφαγὴν αὐτῶν!

Διότι, ἀναμφιβόλως, θὰ ἀγνοεῖτε, ὅτι ὅσα ζῶα ὑποφέρουσι πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου τῶν, καθίστανται συνήθως νοσώδη καὶ πολλάκις γίνονται πρόξενα δηλητηριάσεων...

Αἱ βάρβαροι καταπονήσεις τῶν εἰς τὸ σφαγεῖον ὀδηγουμένων ζώων, αἱ βασανοὶ τῶν δεσμευομένων ἢ κρεμασμένων ἀπὸ τῶν ποδῶν

ζώων καὶ φερομένων ἐπὶ τινασσομένων φορητῶν ἀμαξῶν, οἱ συνωστισμοὶ καὶ αἱ ἀσφυξίαι ἐντὸς τῶν κλωβῶν καὶ τῶν ἀποθηκῶν, ἢ ἐπὶ τόσας ἡμέρας αἰχμαλωσία τῶν ἐντὸς στενῶν χώρων καὶ ἡ στέρσις τροφῆς καὶ ὕδατος, πάντα ταῦτα ἐπρεπε νὰ προλαμβάνονται εἰς τὰ πολιτισμένα μέρη, διότι οὕτω τὸ αἷμα καὶ τὸ κρέας τῶν θρεπτικῶν τούτων ζώων καθίσταται βλαβερὸν καὶ πολλάκις δηλητηριώδες εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καθόσον μάλιστα πολλάκις προσβάλλονται, ὡς εἶπομεν, τὰ ζῶα καὶ ὑπὸ ἀσθεσιῶν μεταδοτικῶν τῷ ἀνθρώπῳ.

Μὴ νομίσητε δὲ ὅτι εἶνε πάντοτε δυνατόν νὰ προλαμβάνηται ἡ πώλησις ὄλων τῶν ἐπιβλαβῶν κρεάτων καὶ δὴ εἰς τὰς μεγαλουπόλεις· ἀρκεῖ μόνον νὰ μάθετε, ὅτι κατ' ἐπίσημον στατιστικὴν ἐν Παρισίσις καὶ Λονδίνοις ἐκ τῶν ἐλευθέρων πρὸς κατανάλωσιν ζώων εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν εἶνε ἀσθενῆ! Σημειώσατε δὲ, ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος θὰ ἦτο ἀσυγκρίτως ὑπέριτος, ἂν ἡ ἱατρικὴ ἐπίβλεψις τῶν κρεάτων ἦτο κάλλιον διοργανωμένη, διότι καλῶς θὰ ἐννοεῖτε, πόσον φροντίζουσιν οἱ κ. ζωμποροὶ, κρεατοπῶλαι καὶ ξενοδόχοι ν' ἀποκρύπτωσι ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἐξεταστῶν τὰ ἐπιβλαβῆ διὰ τὴν δημοσίαν ὑγείαν κρέατα.

Πρὸ πάντων ὅμως ὁ κίνδυνος εἶνε μεγαλύτερος εἰς τὰς ἐπαρχίας, ὅπου τὰ ζῶα ὀδηγοῦνται εἰς τὰ σφαγεῖα, ἀνευ προηγουμένης ἐπιθεωρήσεως.

Ἀλλὰ δὲν θὰ λησμονήσωμεν ἐνταῦθα καὶ τὸ φρικῶδες ἔργον τῆς τεχνητῆς παχύνσεως τῶν φαγοσίμων ζώων. Ἡ ἄτακτος αὕτη συσώρευσις περιττοῦ λίπους, ἢ ἐπιτυγχανομένη συνήθως διὰ βασάνων φρικωδῶν, ὡς ἐν παραδείγματι διὰ χοανῶν, ἐγκλείσεως ἐν σκότει ἐξορύξεως τῶν ὀφθαλμῶν κτλ. εἶνε ἀληθῆς καταστροφὴ τοῦ σώματος ὑπὸ ἐποψίν ὑγείας καὶ μάλιστα δηλητηρίασις πολλάκις τοῦ κρέατος, τῶν θυμάτων τῶν λουκουλικῶν ὀρέξεων τῆς κοιλίας τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου!

Σημειοῦμεν προσέτι μετὰ φρίκης ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς αἰσχροῦς καταπόσεως τῶν ὀλίγων ἢ περισσοτέρων σεσηπῶτων κρεάτων, ἅτινα οἱ κρεωφάγοι, ὁποῖα ἀηδὴς λέξις! εὐχαριστοῦνται νὰ τρώγῃσι μόνον, ὅταν τοὺς μυρίσῃ, καθὼς ἀρέσκονται νὰ λέγῃσι καὶ μάλιστα ὅταν πρόκηται περὶ πούλερικῶν καὶ ἰδίως περὶ θηράματος, ἅτινα πολλάκις τρώγῃσι καὶ μετὰ τοῦ περιεχομένου τῶν ἐντέρων! Φρίκη!...

Ἐν τῷ ἀξιολόγῳ ἔργῳ τοῦ κ. Dujardin-Beaumez σημειοῦται, ὅτι εἰς τὰ κρέατα ἀναπτύσσονται τοξίναι καὶ ἀλκαλοειδῆ τοξικά (δηλητήρια) ἐπιτέροντα τὸν βέβαιον θάνατον. Τοιαῦτα εἶνε ἡ Νεβρίνη, ἡ Μυδαλεῖνη, ἡ Μούκαρινη κτλ. Κατὰ τὸ εἶδος δὲ τῶν ζώων

τὰ δηλητήρια ταῦτα εἶνε ἀναλόγως καὶ δηλητηριώδη.

Ἐπίσης καὶ εἰς τὰ τεταρτιευμένα κρέατα, ἅτινα τρώγομεν ἑπτὰ—ὀκτῶ ἡμέρας μετὰ τὴν σφαγὴν ὑπάρχει εὐλογος φόβος δηλητηριάσεως.

Ἡ ἐνεστώσα λοιπὸν μαγειρικὴ, ἣτις οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ τέχνη, ἣτις εὐχαρίστως δηλητηριάζει τοὺς θαυμαστάς τῆς καὶ πελάτας, εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ διατηρῇ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ὄσμην, ἅτινα ἐκ τῆς σήψεως ἀλλοιοῦνται. Τότε λοιπὸν ἐπιτυγχάνονται τὰ παράδοξα ἐκεῖνα μίγματα, ἅτινα γεννῶσι ψευδῆ πείναν καὶ δίψαν, αἵτινες φυσικὰ ὑπερβάλλουσι τὰ ὄρια τῶν κανονικῶν ἀναγκῶν καὶ ἀνοίγῃσι τὴν θύραν πρὸς τὸν ἀλκοολισμόν.

Πόσον δύσκολον πρόβλημα εἶνε νὰ κατορθώσωμεν, ὥστε νὰ χωνεύσωσι οἱ στήθαχοι ἡμῶν τὰς θηριακάς ταύτας τροφάς!

Ἡ πείρα μέχρι τοῦδε ἀπέδειξεν, ὅτι οἱ πολὺ κρεωφάγοι εἶνε μᾶλλον εὐπρόστοι ἢ οἱ φυτοφάγοι εἰς τὰς ἐπιδημικὰς καὶ μεταδοτικὰς νόσους.

Ἐν τούτοις ἡ ζωοφαγία οὐ μόνον προσφέρει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἐπιτηδείότητα πρὸς ἀπόκτησιν τῶν ἐπιδημικῶν νόσων, ἀλλ' εἶνε ἀκόμη αἰτία τῆς προόδου καὶ ἀποκτήσεως τῶν ὀξέων καὶ χρονίων νοσημάτων, ἀρθριτιδος, λιθιάσεως, νεφρικῶν νευραλγιῶν, τῶν παθήσεων τοῦ ἥπατος, τῆς στομακακῆς, τῆς ταινίας, παθήσεων τινῶν σκληροκογενῶν καὶ τέλος τῆς τρομερῆς φυματίσεως.

Δὲν θέλομεν διὰ τούτων νὰ φοβίσωμεν καὶ ἀποτρέψωμεν ὑμᾶς ἀπὸ τῆς κρεωφαγίας, οὔτε νὰ ἰδρῶσωμεν σύλλογον τῶν φυτοφάγων, ἀλλὰ σκοπὸς ἡμῶν εἶνε νὰ ἀποδείξωμεν εἰς ὁποίας ἀσθενείας ὑπόκειται τὰ πρὸς τροφήν τοῦ ἀνθρώπου νεκρὰ κρέατα καὶ ἐπομένως εἰς ὁποίους κινδύνους εἴμεθα ἐκτεθειμένοι, ἵνα καὶ ἡμεῖς ὅσω τὸ δυνατόν καταβάλλωμεν περισσοτέρας φροντίδας ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ κρέατος, πρὸ πάντων ὅμως ἢ πολιτεία λάβει αὐστηρὰ μέτρα.

Κισσὸς

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΑΚΙ

Σὲ ραχοθῶνι ἀπὸ τὴν ἐρημὰ συντροφισμένο
ποῦ τῆρνιο ἐκεῖ πάνω ποτὲ δὲ φτερουγιάζει
καὶ τῷ βερρηῶ τὸ φύσημα βογγαίει δαιμονισμένο
ἐν ἀραχνιάρικο ἐκκλησάκι ἑξαποστάζει.

Τὸ σώριασαν ἢ παγωνιά, βροχαῖς καὶ ἀνεμοζάλη
στερήθηκε τὸ λάδι του, καντύλας θυμιατὸ
τὸ σημαντικό του ἐτσάκισε κανεῖς ἐκεῖ δὲν φάλλει
καὶ ἀπέμεινε ἐρείπιο, στὴ τύχη τὸ φτωχό.

Μενάχα ἕνα πνεῦο στὸ ἱερὸ τοῦ φυτρωμένο
τὰ πλουμιστὰ του ἀπλώνει περὶ φάνα κλαριά
καὶ μέρα νύχτα ἀπὸ τὸ ἅγιο χῶμα ποτισμένο
στὰ λειψάνα ποῦ μείνανε κρατάει συντροφία
Μιλτων Βιτάλης

Ο ΚΑΦΕΣ

Περιγραφή του δένδρου.— Πατρίς αυτού.— Οι πρώτοι ερασ-
ται του καφέ.— Είς θρούλλος.— Συνατικὰ του καφέ.—
Ο καφές Ιατρικῶς.— Ὁδηγία περὶ τῆς χρήσεως
αὐτοῦ.—

ΚΑΦΕΣ! ὄνομ' γνωστότατον, ἵνα μὴ εἶπω προσ-
φιλέστατον. Δύναμαι μάλιστα νὰ ἰσχυρισθῶ, ὅτι
μετὰ τὸν ἄρτον κατέχει τὰ σκήπτρα μεταξύ τῶν ἐν
τῷ ὄψοφυλακίῳ λοιπῶν συναδέλφων του! Τὸ γάλα,
ἡ φυσική, οὕτως εἶπεν, τροφή μετὰ τὸν ὕπνον,
τροφή, ἥτις οὐτε πρέπει νὰ συγκρίνεται διὰ τὰς
θρεπτικὰς συστάσεις τῆς πρὸς τὸν καφέ, τὸ γάλα,
λέγω, παρηγκωνίσθη, βεβαίως ἕνεκα τῆς ἀλλαγῆς
τῶν ἀναγκῶν τοῦ κοινωνικοῦ βίου· καὶ αὐτὸ δὲ
τὸ τέτον, τὸ προῖον τοῦτο, ὅπερ βασιλεύει παρὰ
τοῖς βορείοις λαοῖς, ἂν καὶ ἐπέδραμεν ἀκατάσχε-
τον πρὸς τὴν κομφεσομένην Εὐρώπῃ, ἐν ταῦτοις
ὄχι πρὸ τοῦ μελαγχροίνου καφέ καὶ μόλις
τὰς ἐσπέρας τοῦ ψυχροῦ χειμῶνος ἐνθουσιάζομεθα
τὸ εὐχόμενον ἐγγύμα τοῦ προῖοντος τῆς Κεϋλάνης.
Ἄν καὶ δὲν εἶνε περιττόν, ἐν τούτοις δὲν εἶνε
δυνατὸν ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης νὰ ἐπεκταθῶμεν
ἐπὶ τῶν αἰτίων τῆς ὑπεροχῆς τοῦ καφέ, θὰ ἀρκεσθῶ-
μεν δὲ ἀπλῶς νὰ γνωρίσωμεν τοῖς φίλοις ἀναγ-
σταῖς καλεῖται τὸ φυτὸν ἐξ οὗ παράγονται οἱ κόκ-
κοι οὗς ὀνομάζομεν καφέ ν.

ΚΑΦΕΑ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ δένδρου τούτου, ὅπερ
ὅμως ἐπιστημονικῶς πρέπει νὰ ὀνομάζεται κοφέα
ἀνήκει δὲ μετὰ τῆς ἱπεκουάνας, τῆς κίνας καὶ τοῦ
ἐρυθροδάνου εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἐρυθροδανο-
ειδῶν. Ὁ κορμός, ὡς καὶ οἱ κλάδοι τῆς καφέας
εἶνε κεκαλυμμένοι ὑπὸ φλοιοῦ ὑποφαίου, τὸ δὲ
ἄκρον δένδρον ὑψοῦται μέχρις ἐπτὰ—ὄκτώ μέ-
τρων. Τὰ φύλλα τῆς ὡσειδῆ προμήκη, φύονται ἐπὶ
τῶν κλάδων ἀντιθέτως καὶ εἶνε χρώματος βραδέως
πρασίνου. Τὰ ἄνθη τῆς, φύομενα κατ' ἀνθοδέσμας
ἐπὶ τῆς μασχάλῃς τῶν φύλλων, ὁμοιάζουσι πολὺ
πρὸς τὰ τοῦ ἱασιμίνου (γιασεμιού) ὁμήν δὲ ἀναδι-
δουσὶν εὐχάριστον. Ὁ καρπὸς τῆς κατὰ τὸ σχῆμα,
τὸν ὄγκον καὶ τὸ χρῶμα, ὁμοιάζει καταπληκτικῶς
πρὸς τὰ κεράσια· κατ' ἀρχὰς εἶνε κίτρινος, εἶτα
καθίσταται ἐρυθρὸς καὶ τέλος ἐν τῇ τελείᾳ αὐτοῦ
ἀκμῇ καὶ τῇ ἐποχῇ τῆς ὀριμάνσεως λαμβάνει χρῶμα
βαθῦ φαιόν. Ἄν θελήσητε νὰ δοκιμάσητε τὸν καρ-
πὸν τῆς καφέας ἢ κοφέας, ἐν τοιαύτῃ καταστάσει,
θὰ εὐρετε τὴν γεύσιν τοῦ ὀλίγου ὑπέρινου καὶ ἐν-
θουσιάζουσαν τὴν οὐσίαν τοῦ ἐγγύματος τοῦ καφέ. Ὁ
πυρὴν καὶ ἐξωτερικῶς φαίνεται διηρημένος εἰς δύο
κοιλότητας, αἰτινες ἐσωτερικῶς διπλασιάζονται ὑπὲρ
χονδρῶδους μεμβράνας· ἐντὸς αὐτῶν εὐρίσκεται
ἀνὰ εἰς σπέρρος, ὃν ἡμεῖς καλοῦμεν κοκκὸν τοῦ
καφέ.

Ἡ καφέα κατάγεται ἐκ τῆς Ἀβυσσηνίας ἐνθα
σχηματίζει μεγάλη δάση, ἀφθονεῖ δὲ πρὸ πάντων
ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κάφφα, ἐξ ἧς ἴσως θὰ ἔλαβε καὶ
τὸ ὄνομα. Χρῆσιν τοῦ καφέ εἶνε ἀποδεδειγμένον
ὅτι ἐποιούνητο οἱ κάτοικοι τῶν χωρῶν τούτων πρὸ
ἀμνημονεύτων χρόνων, καίτοι οὐτε οἱ Αἰγύπτιοι,
οὐτε οἱ Ἕλληνας, οὐτε οἱ Ῥωμαῖοι, οὐτε μάλιστα
οἱ Ἀραβῆς τῶν πρώτων αἰώνων τῆς ἐγείρας, οὐτε
οἱ Σταυροφόροι, ἔλαβον γνῶσιν τῆς καφέας. Ὁ
μαυριτανὸς ἱατρὸς Εὐν-Βαίθα, ὁ διατρέξας ἀπα-
σαν τὴν βορείαν Ἀφρικὴν κατὰ τὸν XIII αἰῶνα,
οὐδὲν λέγει, ὁ δὲ Σχεχαβεδίνος, συγγραφεὺς ἀρα-
βικοῦ χειρογράφου, εὐρίσκουμένου ἐν τῇ Ἐθνικῇ τῆς
Γαλλίας βιβλιοθήκῃ καὶ ζῆσος κατὰ τὸν XV αἰῶνα,
ἀρκεῖται γράφειν, ὅτι οἱ Ἀβυσινοὶ ἐποιούνητο χρῆ-
σιν τοῦ καφέ πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων.

Διὰ τὴν ἐν Ἀραβίᾳ δὲ κατὰ πρῶτον χρῆσιν τοῦ
καφέ, γνωρίζομεν νοσημάτων θρούλλον, ὅστις
ἂν καὶ οὐδὲν τὸ ἐκπληκτικὸν παρουσιάζει, δύναται
δὲ κάλλιστα νὰ πιστευθῇ, ἐν τούτοις δὲν ἀπέκτησε
καὶ ἱστορικὴν ἀλήθειαν. Κατὰ τὸν θρούλλον λοιπὸν
τούτον, λέγεται, ὅτι εἰς τὰ περίχωρα τῆς Μέκας,
εὐρίσκειτο ἡμέραν τινὰ ποιμὴν βόσκων αἰγας καὶ
ὅστις ἐξήπλωμένος ἐπὶ τῆς χλόης ὑπὸ τὸν ἥλιον
εἶδεν σφῆνις πρὸ αὐτοῦ θέαμα παραδοξότατον· μία
τῶν αἰγῶν του ἤρχισε νὰ τρέχῃ, νὰ πηδᾷ, νὰ μη-
κάται, νὰ κυλιέται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ καθὼς ἔλεγε,
ὁ ἴδιος ἀργότερον καὶ νὰ γελά. Τέλος ἡ περιεργος
αἷ ἔκαιμεν ὡς εἰς τρελλός. Ὁ βοσκὸς περιεργος
νὰ μάθῃ τί συμβαίνει, παρετήρησε μὲ προσοχὴν τὸ
ποιμνίον του καὶ εἶδε μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἕτεραν
αἰγα, ἥτις μέχρι τοῦδε ἔτρωγεν ἡσυχῶς ἐκ τινος
θάμνου, ἐξαίφνης ν' ἀρχίσῃ τὰς αὐτὰς τρέλλας· ἐν
γένει δὲ ὅσαι αἰγες ἔτρωγον ἐκ τοῦ θάμνου ἐκείνου
ἐγένοντο ζωηρότεροι καὶ εὐθυμώτεροι. Οὕτω θρυ-
λεῖται ἐν Ἀραβίᾳ, ὅτι τὸ πρῶτον ἐγνώσθη ἡ διε-
γερτικὴ ἰδιότης τῶν κόκκων τῆς καφέας.

Ἐν Εὐρώπῃ πολλοὶ φέρονται ὡς εἰσηγήται τοῦ
καρποῦ τῆς Ἀβυσσηνίας, τὸ βεβαίον ὅμως εἶνε, ὅτι
ἀπὸ τοῦ ἴσου ἤφρανον ἀσχολούμενοι οἱ ἐν Εὐρώπῃ,
περὶ τοῦ καφέ. Ἐπίσης εἶνε βεβαίον, ὅτι ὁ καφές
δὲν ἀπέκτησεν ἀμέσως καὶ εὐκόλως τὰς συμπαιθείας
τῶν Εὐρωπαίων. Ἀπόδειξις τούτου εἶνε ὅτι, ἂν
καὶ εἰσῆχθη ἢ χρῆσις του ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ XIII
ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ διέλθῃ καὶ ὁ XIV καὶ ὁ XV Λου-
δοβίκος ἵνα προσηλυτίσῃ πελάτας βασιλεῖς καὶ ἐπο-
μένως νὰ πολλαπλασιασθῇ ἡ ζήτησις τοῦ καφέ. Ἡ
ἐν ἀρχῇ δυσκολία τῆς μεταδόσεως τοῦ καφέ ὠφεί-
λετο, φρονῶ, εἰς τὸ δυσάρεστον τῆς γεύσεως αὐτοῦ,
διότι ἀναγνώσται μου, πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν,
ὅτι ὁ ἐντὸς τῶν κομφῶν κωθισκῶν βαρὺ-γλυ-
κύς καφές, ὃν τόσοσ ἠδονικῶς ροφᾶτε, εἶνε ἐπιπό-
νημα τῶν ὀρέξεων καὶ τῆς λουκουλικῆς μαγειρικῆς τῆς
γῆραιας εὐρώπης, καθόσον οἱ πρῶτοι τούτου ἔρα-
σαι, Ἀβυσινοὶ, Ἀραβῆς, Τούρκοι καὶ σχεδὸν ἐν
γένει οἱ Ἀνατολίται ἤρκοῦντο καταδροχθίζοντες
τοὺς ἐφρυγανισμένους κόκκους τῆς καφέας καὶ δὴ ἄ-
νευ σακχάρους. Ἐχρειάσθη λοιπὸν ἡ εὐρωπαϊκὴ
τέχνη πρὸς καλλίστην παρασκευὴν τοῦ ἐγγύμα-
τος καὶ ἡ συνήθεια, ἵνα ὁ καφές καταστῇ οὐ μόνον
προσφιλῆς, ἀλλὰ πάθος εἰς πολλοὺς· καὶ ἐνῶ εἰσή-
χθη ὡς ἐπωφελεὲς τῇ ὑγείᾳ προῖον, διὰ τῆς κατα-
χρήσεως καθίσταται βλαβερώτατον.

Ὁ ἀφρুক্তος καφές περιέχει πολλὰ συστατικά,
ἐξ ὧν οὐσιωδέστατον εἶνε ἡ καφεΐνη ἢ τεινίνη καὶ
τὸ καφεδεψικὸν δέξυ. Διὰ τῆς φρύξεως (καθουρδί-
σματος) ὅμως ἡ δριμύτης τῶν οὐσιῶν τούτων ἀλ-
λοιοῦται καὶ μετ' αὐτῆς καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀφρῆ-
ματος.

Ἡ καφεΐνη ὑπάρχει καὶ εἰς τὰ φύλλα τῆς καφέας,
ἐν δὲ τῇ Βραζιλίᾳ καὶ τῇ Ἀραβίᾳ τὰ φύλλα τῆς
καφέας κατέχουσι τὴν θέσιν τῶν τοῦ τεύου. Ἡ καφεΐ-
νη εὐρηται ἐν πλειοτέρα ἀφθονίᾳ ἐν τῇ καφέᾳ τῆς
Μαρτινίκας καὶ εἶτα κατὰ σειρὰν ἐν τῇ τῆς Ἰάβας,
Μέκας, Κεϋλάνης κτλ.

Ὁ καφές δρᾷ διεγερτικῶς ἐπὶ τῶν νεύρων· ἄρα
ὄρθον εἶνε τὸ λεγόμενον, ὅτι ἀποδίδει τὸν Μορ-
φέα, ἀναπτεροῖ τὴν φαντασίαν, ἀγωνίζεται πρὸς τὴν
ἐκ τοῦ θάλλου καυθῶσιν καὶ ζωογονεῖ τὸν κατα-
πενημένον σωματικῶς ἢ πνευματικῶς. Ἐν τού-
τοις μακρὰν ἀπὸ τοῦ νευρικοῦ καὶ τοῦ ἀπὸ ἀγρυ-
πνίας πάσχοντος, διότι ἡ πάθησις αὐτῶν δύνεται.
Πάντοτε δὲ νὰ προτιμᾶτε τὸν λεπτῶς ἐφρυγανισμέ-
νον καφέν καὶ μὲ πολὺ σάκχαρον, διότι ἡ ἐνέργεια
αὐτοῦ οὕτω μετριάζεται. Κυρίως δ' ἀποφεύγετε

ΘΕΡΙΝΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΗΝΟΝ

τὴν πόσιν τοῦ καφέ μετὰ τὸ γεῦμα, καθόσον ἀντι-
τάσσεται ἐπὶ τῆς γενέσεως τῶν πεπτόνων καὶ ἐπο-
μένως δυσχεραίνει τὸ ἔργον τῆς πέψεως.

Τὸ ἀφρῆμα τοῦ ἀφρῆκτου καφέ εἶνε χρήσιμον
ὡς ἐνεργεῖον κατὰ τῶν διαλειπόντων πυρετῶν,
ἀλλὰ διδόμενον ἐν ὥρᾳ ἀπυρεξίας. Ἐπίσης ὠφελεῖ
διὰ τὰς ζνευρικές ἡμικρανίας, ἐνῶ ἀπεναντίας βλά-
πτει πρὸς τὰς ἐκ συμφορήσεων κεφαλαλγίας.



ΚΛΑΔΟΣ ΚΑΦΕΑΣ
(b) ἄνθος.— (c) καρπός

Τελευταῖοντες λέγομεν ἀναγκαῖα τινὰ διὰ τὸν κα-
φέν μετὰ τοῦ γάλακτος. Τὸ μίγμα τοῦτο πολλοὶ
ἰατροὶ παραδέχονται ὡς ἐπιβλαβές· ἐν τούτοις καὶ
ἂν δὲν πιστεύσωμεν εἰς τὸ τοιοῦτον, πρέπει ὅμως
νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι εἶνε μὲν οικονομικὸν καὶ εὐ-
κόλον ἐν τῇ ἐταιμασίᾳ, ἀλλ' ὅμως ἂν δὲν βλέπτει
οὔτε καὶ ὠφελεῖ. Τοῦτο δὲ συμβαίνει, διότι τὰ θρε-
πτικὰ συστατικά τοῦ γάλακτος μινυνομένα μὲ τὰ τοῦ
καφέ ἀποτελοῦσιν οὐσίας ἀδιαλύτους, ἀπαιτούσας ὑ-
περβολικὰς τὰς ἐκφρήσεις τοῦ σακχαρώδους ὑγροῦ
ἐξ οὗ εἰς πολλοὺς εἶνε βλαβερὸν τὸ μίγμα.

Προκειμένου ὅμως νὰ πληρωθῇ ἡ γαστήρ ἡμῶν
δι' ἀνυπερῶν τροφῶν καὶ ἡ πνευματικὴ ἡμῶν λειτουρ-
γία νὰ καταπονῆται ἐπὶ ματαίῳ, νομίζομεν, ὅτι εἶνε
καλλίτερον νὰ λαμβάνομεν ἐν τῇ καταλλήλῳ ὥρᾳ
καθαρὸν τὸ θρεπτικώτατον καὶ καθαρὸν ἐπίσης τὸν
διεγερτικὸν καφέν.

Ὅστε ὡς συμπέρασμα ἐξάγομεν ἐκ τῶν ἀνωτέρω
ὅτι ὁ καφές εἶνε σπουδαῖον ἱατρικὸν προῖον. Ἐν
τούτοις ἐπειδὴ τὸ μελαγχροίνον προῖον τῆς Ἀφρι-
κῆς κατέκτησε τὰς συμπαιθείας τῶν δύο κόσμων
κατὰ τὰς ψυχρὰς δὲ ὥρας τοῦ χειμῶνος εἶνε ὁ μο-
ναδικὸς σὺντροφος τῶν ἀνυμφεῦτων καὶ κυρίως τῶν
περὶ τὰ οικονομικὰ ὀλίγων ἐστὲν χωρημένων, παρα-
δεχόμεθα ἐντελῶς, ὅτι τὸ δεκάλεπτον βαρὺ-γλυκὺ
ἐγγύμα, εἶνε ἀναγκαῖότατον προῖον ἀκόρη δὲ
καὶ ὀφελιμώτατον, ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃ τίς τὴν
χρῆσιν του.

Προτιμᾶτε λοιπὸν ὡς πρωτῆν τροφήν τὸ καθα-
ρὸν γάλα, εἶτα δὲ περὶ τὴν ἰσην ὥραν λαμβάνετε
μικρὸν κωασίσκον καφέ καθὼς καὶ μετὰ τὸν μεση-
μβριανὸν ὕπνον, δηλαδὴ κατὰ τὴν 3 μ. μ. ὥραν.

Οὕτω πιστεύομεν ὅτι ὁ καφές οὐ μόνον ἀβλαβὴς
ἀλλὰ καὶ ἐπωφελεὴς θὰ εἶνε.

Ἀνδ. Πρίντσεζης



Εἶναι λίαν παρήγορον καὶ εἰς ἄκρον ἀνακουφι-
στικὸν καὶ ἀπολαυτικόν, ὅπταν καταστεινωχωρού-
μενός τις ὑπὸ τοῦ πνιγροῦ θερινοῦ καύσωνος καὶ
τῆς ἐπι πύρρῶδους καὶ πνιγρᾶς καταστάσεως τῆς
ἀτμοσφαιρας τῶν Ἀθηνῶν, ἐπιβεβαρυμένης εἰς ἐπί-
μετρον καὶ ὑπὸ τῆς φλογώδους συγκεντρώσεως
τῶν θερμοιάτων ἀκτίνων τοῦ Ἡλίου ἐπὶ τῆς μαρ-
μαρολιθοκτίστου ἐπιφανείας τῶν ποικιλομόρφων κτι-
ρίων καὶ τῶν πλακοστρώτων πεζοδρομίων τῆς πό-
λεως μας, περιβαλλομένης οὕτω οὕσης, δίκην πευ-
ρακτωμένης λάβας, ὑπὸ ὑπερμέτρου θερμότητος, νὰ
δράττεται τέλος τῆς εὐδαιμόνος περιστάσεως, ἵνα
ἐγκαταλείψῃ μετὰ σπουδῆς τὴν ὀχληροτάτην διαβί-
ωσιν ἐν τοιαύτῃ ἀνυποφόρῳ καταστάσει καὶ νὰ μετα-
βαίη, εἰς εὐχάριστον καὶ εὐμορφὸν παραθαλάσσιον
ἀκτὴν ἢ εἰς εὐδένδρον καὶ χλοερὰν ἠδύπνουν ἐξο-
χὴν ἢ εἰς περικομψὴν τινα περιουγῆ καὶ εὐχαρὶ νῆ-
σον, ἐνθα τούναντίον αἱ θερινὰ ἀπολαύσεις καὶ
αἱ δροσιτικαὶ περιοχαὶ τῆς καθιστοῦσι τὸν βίον του
ἀπλῆτως ἤρεμον καὶ ἐντελῶς μακάριον.

Καὶ ἐν τούτοις ποσάκις ἀκοντες καὶ ἀναλογιζό-
μενοι τὰς πολυποικιλίας καὶ ἀπαραίτητους ἀσχολίας
μας, ὡς καὶ τὰς ἀπαιτούμενας πρὸς τοιαύτην ἐκ-
κινήσιν τοῦ ἑαυτοῦ μας δαπάνης, δὲν παρατιθέμεθα
τοιούτων ὠφελίμων καὶ ψυχωφελῶν ὑγιεινοτάτων
ἄλλως τε ταξιδίων πρὸς μεγίστην ἡμῶν λύτην καὶ
ζημίαν, καθόσον ἄλλαι μὲν αἱ βουλαὶ τοῖς ἀνθρώ-
ποις, ἄλλαι δὲ τοῖς θεοῖς αἱ κελύσεις; Ἄλλὰ καὶ
ἡ ἐπιμονὴ τοὺς θεοὺς κάμπτει.

Μὴ δυνάμενος ὅθεν νὰ ὑποφέρω τὴν ἐφτεῖν ἡν
ὑπερβολικὴν θερμότητα καὶ νὰ ὑποβάλλομαι εἰς
συνθήκας ἀγωνίας τοσοῦτον ἐλεεινὰς καὶ πνιγρᾶς,
κλιματολογικῆς καὶ πνευματικῆς διεκδιώσεως ἀδυ-
νάτου ὁσμήραι καθισταμένης ἔχων, δ' ἄλλως τε καὶ
τὴν θυγατέρα μου Ἀντιγόνην, ἐκπαιδευμένην εἰς
τὸ ἐν Λουτρά τῆς νήσου Τήνου γαλλικὸν Παρθενά-
γωγεῖον, ἀπεράσιμα νὰ ἐγκαταλείψω δὲ ὀλίγας τῶν
λάχιστον ἡμέρας, χάριν ἀπολύτου ἀναφυχῆς τὰς
Ἀθῆνας, καὶ νὰ ἐκδράμω μέχρις ἐκείσε.

Ἐτοιμασθεῖς λοιπὸν ἐκ τῶν ἐνόντων, συμπάρ-
λαβον τὴν ἐμὴν σύζυγον, τὴν μικρὰν θυγατέρα μου
Ἰσηνήν μετὰ τοῦ υἱοῦ μου Τάκη, τοῦ γνωστοῦ
τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ἐκ προηγουμένων μετ'
αὐτοῦ συνταξιδίων μου καὶ κατήλθωμεν αὐθωρεῖ
εἰς Πειραιᾶ.

Τὰ διὰ Σύρου ἀτμόπλοια συνήθως ἀναχωροῦσι
μετὰ τὴν 9 ὥραν τῆς νυκτός, ἐπομένως ἔδει νὰ
δειπνήσωμεν ἐνταῦθα καὶ τούτου γενομένου, ἐξῶθι
τοῦ ξενοδοχείου τῆς Πιερουπόλεως, τοῦ φίλου κ.
Γ. Ἀναγνωστοπούλου, πορὰ τὸν κήπον Μισούλη,
τοῦ μόνου καλλίστου παρακτίου ἐστιατορίου τῆς γε-
τονος πόλεως, ἀνήλθομεν περὶ τὴν 8 ὥραν ἐν τῷ
πρὸς ἀναχώρησιν σταθμῶντι παρὰ τὴν ἀκτὴν
ἀτμόπλοιο «Ἐρμούπολις» τῆς Νέας Ἐταιρείας
καὶ μέλις ἐπατήσαμεν τὸν πόδα ἐνταῦθα, ἡ ἀνα-
κούφισις καὶ ἀναφυγὴ ἤρξατο ἐκδηλουμένη καὶ
καταλαμβάνουσα ἀμέσως.

Διάσημος Γάλλος ἔλεγε: «Μόλις εἰσέλθω εἰς
πλοῖον, νομίζω ἐμυτὴν ἐν ἄλλῃ σφαίρα εὐτυχίας

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΛΕΙΣ

Είς όπολου είδους σωλήνας ή έλλεις γίνεται ένεργητικώτερα.

Η έλλεις γίνεται ένεργητικώτερα έν τοίς χυτοίς σωλήσι και τοίς έκ λαμαρίνας ή είς τας πλινθίνους και λιθίνους. Τούτο δε, διότι οι χυτοί και οι έκ λαμαρίνας σωλήνες θερμαινόνται ταχύτερον και λαμβάνουσι την θερμοκρασίαν του ρεύματος του άεργχομένου άέρος και ούτως ή έλλεις ένεργείται ταχύτερον.

Τι κακόν προξενεί ό εισόδων έν τη έστία άήρ; Ιον Εμποδίζει την έξοδον του καπνού και τον Το κατερχόμενον του άέρος ρεύμα άπωθεί τον έκ της καύσεως καπνόν, όστις έν τωιαύτη περιπτώσει διά του στόμιου της έστίας έξέρχεται είς τό δωμάτιον.

Έκ τίνος συνίσταται ούσίας ό καπνός των λαμπών και κηρίων;

Είτε μίγμα θερμού άέρος, άτμών και άνθρακος άτελώς καιόμενον, διαφεύγει δε πριν ή μετατραπή είς άνθρακικόν όξύ. Άνθρακα λέγοντες ένοούμεν την κοινώς λεγομένην «καπνίαν.»

Διατί αι λάμπαι καπνίζουσιν ένλοτε;

Καπνίζουν αι λάμπαι, όσάκις ή θρυαλλίς είτε πολύ ύψηλή, διότι τότε ή θρυαλλίς άντλεί πολύ έλαιον, τό όποίον δεν έχει τον απαιτούμενον καιρόν να καταρλωθή και ούτω τό περίσενμα του άκαύτου άνθρακος μεταβάλλεται είς κνίσαν. Επίσης καπνίζουν, όταν ό άήρ δεν άναγεούται ταχέως, ίνα έπαρξέση είς την καύση και έπίσης όταν ή θρυαλλίς δεν είνε κεκομμένη κανονικώς, διότι πάλιν τότε αι ύψηλότεραι τούτης έξοχαι άφίρουσιν περίσενμα έλαιου ή πετρελαίου.

Διατί άνευ του ύελίνου σωλήνος ή λάμπα καπνίζει;

Διότι ό ύάλινος σωλήν δημιουργεί ρεύμα άέρος κατάλληλον διά την καύσην του έλαιου. Όταν λοιπόν άφαιρεθή ό σωλήν, ό άήρ δεν ένεργεί καταλλήλως, έπομένως ή καύσις γίνεται άτελής έξ ου και ή λάμπα καπνίζει. Επίσης, άν είνε πολύ βραχύς ό σωλήν, πάλιν καπνίζει.

Γίνεται οικονομία όταν χαμηλοδμεν την θρυαλλίδα της λάμπας, όσάκις δεν μας χρησιμεύει;

Η καύσις του έλαιου άναλογεί κατά προσέγγισιν προς τό ύψος της θρυαλλίδος, ώστε ύπάρχει λόγος να χαμηλοδμεν ταύτην. Αλλ, επειδή διά του τρόπου τούτου άπαρθρακούται ταχύτερον ή θρυαλλίς, καλλίτερον είνε ν' άφαιρώμεν τον σωλήνα, ότε επειδή παύει ή έλλεις και τό ρεύμα του άέρος έλλατοούται και ή καταράλσις.

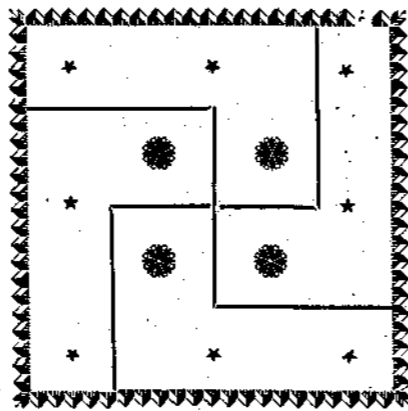
Ποίον φώς είνε καλλίτερον και άδλαβίστερον;

Προτιμώτερον τό δι' έλαιον φώς ή τό διά πετρελαίου, καθόσον τό πρώτον είνε γλυκύτερον και σταθερότερος μοτίμον.

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΟΥ

(Ιδς προηγ. τεύχος)



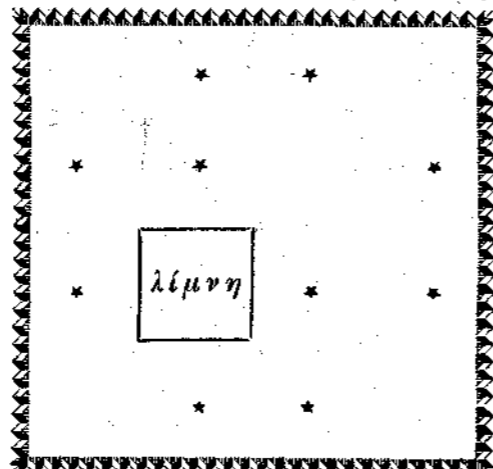
ΛΥΣΙΣ. Διά του σχήματος τούτου ό άγρός διαιρείται ως ό γεωργός ήθελεν. Αι κάθειοι γραμμαί, άμα τας προεκτείνετε διά μολυβδίδος, διαιρούσι τό τετράγωνον είς 4 ίσα προφανώς όρθογώνια παραλληλόγραμμα. Έπειτα, άν προεκτείνετε τας όριζοντίους θά ίδητε, ότι έκαστον των όρθογωνίων παραλληλογράμων διαιρείται είς 4 ίσα τετράπλευρα όρθογώνια και έπομένως ό όλος άγρός διήρηται είς 16 τωιαύτα τετράγωνα. Νυν θεωρήσατε τό σχήμα ως έχει έν τη εικόνη. Τα 4 μέρη, είς ά διήρηται, περιέχουσιν έκαστον άνά 4 ίσα τετράγωνα και, έπομένως αι 4 επιφάνειαι, δι' ών έχει διηρηθή τό σχήμα ήμών είναι ίσαι. Περιέχουσι δε προδηλώς και ίσον αριθμόν δένδρων.

Έπιτυχείς λύσεις έστειλαν οι κ. κ. Γιαννάκης, Δ. Κατσηδημητρίου, Γερόσιμος Μηλιαράκης και ή δίς Πόλη Άθανασιάδου, άπαντες έξ Άθηνών.

Σ. Φ. Οι άνωτέρω παρακαλούνται να διέλιθωσι έκ των γραφείων μας και λάβουσι την εικόνη των Άθηνών.

ΑΙ 10 ΔΕΚΑ ΔΡΥΣ

Τό κάτωθι σχήμα δεικνύει άγρόν περιέχοντα δέκα δρεΐς και μίαν λίμνην. Να διαμεμηθή είς 5 πρόσωπα, ών έκαστον να λάβη ίσην επιφάνειαν γής και δύο δρεΐς, ή δε λίμνη να μέρη ούδέτερος.

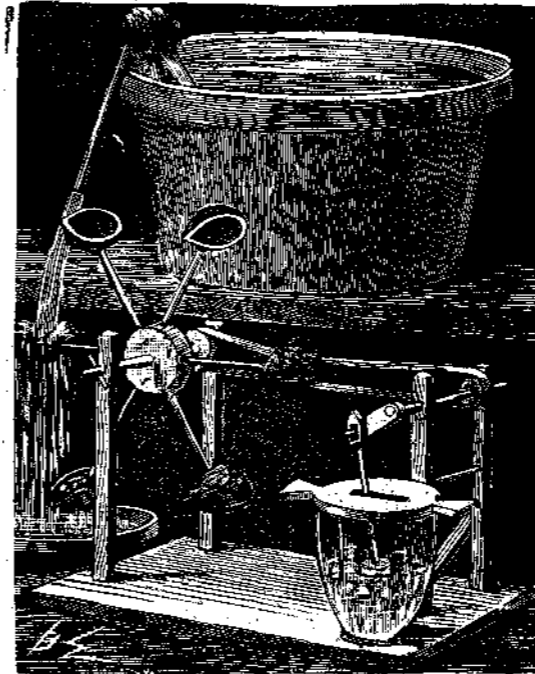


Σ. Φ. Πας λύτης θέλει λάβη μίαν εικόνη του πανοράματος Άθηνών.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Πρόχειρος ύδρομυλος

Η παρατιθεμένη εικόνη, εύθως έκ πρώτης όψεως δίδει έπαρκή ιδέαν της εφαρμογής ενός προχείρου άερομύλου ως και της κατασκευής του.



Ός βλέπετε, ή κινητήριος δύναμις είνε είδος τι σίφωνος κατεσκευασμένου έκ καλήμων και καρύων. Αλλά άντι τούτων μεταχειρισθήτε άπλούστατα σωλήνα έκ καουτσούκ. Τό ύδωρ έκ της λεκάνης διά του σίφωνος πίπτει επί τροχού, άποτελουμένου έκ γουδρού φελού έν ψ είνε προσηρμησμένοι έξ έύλινοι λαβίδες φέρουσαι είς-τά άκρα καρυόφλοιδα (δύνασθε να μεταχειρισθήτε και λευκοσίδηρον). Ό τροχός ούτος εύρίσκεται στερεώς επί άένως τετραγώνου, όστις άπολήγων στοργγύλως, στερεούται είς δύο έυλίνας ράβδους έφ' ών και έλευθέρως στρέφεται. Έπί του αύτου άένως είνε στερεωμένος δεύτερος μικρότερος και άπλους τροχός έκ φελού, έφ' ου εύρίσκεται λωρίον δερμάτινον ή τσόχινον. Τό λωρίον τούτο δίδει κίνησιν είς ζετρον έναντι τροχόν, όστις στρεφόμενος μετά του άένος του, δίδει κίνησιν είς έύλινον τινα κόπανον. Ίδου ή κατασκευή του, ήτις άν και όχι τόσοσν άπλή, έν τούτοις εύκολος και εύχάριστος.

Διά του κινουμένου κοπάνου δύνασθε βήη ή να πύξητε γάλα διά βούτυρον ή, άν είσθε ύπομονητικοί, να κατασκευάσητε και παγωτόν.

Δέν έχετε ή να θέσητε είς ένέργειαν τον ύδρομυλόν σας και... καλήν όρεξιν.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Κατά των έκ της μελάνης κηλίδων.

Πλύνετε κατ' άρχάς τας κηλίδας διά γάλακτος νοπού μέχρις ότου δεν έξέρχεται πλέον μελάνη. Είτα τρίψατε τό μέρος τούτο έλαφρώς διά ψήκτρας βεβαπισμένης έν όξελικώ όξει, μέχρις ότου εξαλειφθή ή κηλίς. Μετά τούτο πλύνετε διά καθαρού ύδατος.

Οί έν ταις οικίαις μύρμηκες.

Είνε πολύ ένοχλητικοί οι μύρμηκες, όταν άντι των κήπων προτιμώσι τας οικίας και κατά προτίμησιν τας όψοθήκας. Φαντασθήτε δε την όργην των δεσποινών, όταν πολλάκις βλέπωσιν έντός των δοχείων του γλυκού να επιπλέωσι τά λαμαρίνα τούτα ζώα. Άν λοιπόν θέλετε να απαλλαγήτε τούτων, κατασκευάσατε μίγμα έκ λεπτής κόνης σακχάρους και βόρακος επίσης είς κώνω ίσα μέρη. Διά της κόνης τούτης πεπαλίσσατε τά προσβαλλόμενα μέρη ύπό των μυρμηκών και θά ίδητε μετ' εύχαριστήσεως ότι δεν θά πλησιάσωσι πλέον.

Ποτόν προς άνακούφισιν της δίψης των άσθενών.

Άπασσι βεβαίως αι οικογένειαι, άναγνωρίζουσαι την χρησιμότητα ποτού τίνος καταπραυντικού της δίψης των άσθενών των, κατασκευάζουσιν ως επί τό πλείστον λεμονάδας, πορτοκαλάδας, έναι. δε και γρέγ, ποτόν άγγλικόν κατασκευαζόμενον δι' οίνοπνεύματος και λεμονίου ή πορτοκαλίου ή και χλιαρού ύδατος.

Έν τούτοις σās συνιστώμεν και τό ακόλουθον νέον ποτόν, πολύ εύκολον έν τη κατασκευή και εύρεστότερον έν τη γεύσει. Διαμβάνετε δύο-τρία μήλα και τά κόπτετε είς τεμάχια, χωρίς να τά εκφλοιδίσητε, άτινα βράζετε έντός λίτρας ύδατος επί έν τέταρτον είτα διαλύσατε και άφήσατε να χαμηλώση ή θερμοκρασία του και γίνη ως ή του δωματίου του άσθενούς. Ήδη τό ποτόν είνε έτοιμον και δεν ύπάρχει άνάγκη να ρίψετε σάκχαριν.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Κατά της ισχνότητος.

Είνε σπουδαιότατον τό ζήτημα τούτο, καθόσον διά της ισχνότητος ού μόνον επιφέρεται άσχημία του προσώπου και έν γένει του σώματος, αλλά και μεγίστη άδυναμία και άτονία, έξ ου άλλοιούται τό χρώμα και ή ζωηρότης του πάσχοντος.

Κατά της ισχνότητος λοιπόν κάλλιστον ιατρικόν μέσον είνε τό μπουρουνέλαιον, περιέχον έν άφθονία άπαντα τά παχυντικά συστατικά και τό όποιον κατά τον κ. Φιλάρετον, άν δεν είχε την κακήν γεύσιν του, θά έθεωρείτο καθ' αύτό τροφή. Η μεθοδική λοιπόν χρήσις αύτου, όταν τά πεπτικά όργανα λειτουργούσι καλώς, επιφέρει εύάρεστα άποτελέσματα.

Μετά τό μπουρουνέλαιον έρχονται αι φαρμακευτικώς παρασκευαζόμεναι κόνεις των κρεάτων έξ ών ή καλλίτέρα είνε ή somatose, κόνις ύποκήτηνος, άσμος και άγευστος περιέχουσα άποκλειστικώς τά θρεπτικά στοιχεία του κρέατος όλως έτοιμα προς άφομοίωσιν. Η δε χρήσις αύτης ένδεικνυται ού μόνον κατά της ισχνότητος, αλλά και της άδυναμίας και άτονίας του όργανισμού του ανθρώπου έν αναρρώσει δντος κατόπιν μακρός άσθενείας, άναιμίας κ.τ.λ. Διά της κόνης τούτης έν διαστήματι δύο μηνών τό βάρος του σώματος αύξάνεται περίπου κατά 5 χιλιόγρ. Η δόσις αύτης ποικίλλει από 2-3-5 κοχλιάρ. γλυκού την ήμεραν, διαλύεται δε έντός όλίγου ύδατος είς τό όποίον προσθέτομεν είτα ζυμόν κρέατος ή άλλο ζέον ύγρόν. Τά αύτά άποτελέσματα έπιτυγχάνονται και διά της ύπό μορφήν καταποτίου ή διαλύσεως, ή δρυκτών ύδατων (Bourborie) μεθοδικής λήψεως άρσενικού.

Ο Ιατρός σας

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΒΥΣΣΟΥΣ

Ο ΠΟΝΟΣ ΜΟΥ

-Ποιός είδε τὸ τραγοῦδι μου
Γοργὰ νὰ φτερουγάη
Καὶ τὸ σκοπὸ τῆς λύρας μου
Νὰ τὸ ἀκολουθήη;

-Ποιός είδε τὸ τραγοῦδι μου
Γοργὰ νὰ φτερουγάη
Καὶ τὸ σκοπὸ τῆς λύρας μου
Νὰ τὸ ἀκολουθήη;

-Ποιός είδε τὸ τραγοῦδι μου
Γοργὰ νὰ φτερουγάη
Καὶ τὸ σκοπὸ τῆς λύρας μου
Νὰ τὸ ἀκολουθήη;

Μήτσος Παπακώπου

Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες διὲ αὐτοὶ
ἐλεηθήσονται.» (Ματθ. Ε'. 7-8.)

I

Εἶνε μεγάλη ἀρετὴ ἡ Ἐλεημοσύνη
τὰ πλήθη τῶν ἁμαρτιῶν καλύπτει καὶ ἀποπλύνει
Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ποιῆς αὐτὴν ἐμπρὸς ἀνθρώπων,
τὸ θεοθῆναι ἀπεχε αὐτοῖς μὲ πάντα τρόπον.

II

Ἐποίησε τὸν πλούσιον καὶ τὸν πτωχὸν ὁμοίως
Θεὸς ὁ Κύριος αὐτοὺς κατέστη· ἐπὶ τούτῳ
ἵνα ὁ εἰς τὸν ἕτερον ὑπηρετῆ τιμίως
κ' εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ πτωχοῦ νὰ χρητ' αὐτὸς τῷ

III

Ἄλλοῦ ἴσως, τὰ χρήματα καταλὼς τὰ σκορπίζεις
καὶ οὐδόλως φείδεσαι αὐτῶν ἐκεῖ ποῦ ἀσωτεύεις;
μὲ τόκον δὲ ὑπέρογκον παρέχεις καὶ δανείζεις;
γὰρ μόνον δὲ τὰ πάθη σου καὶ τὸ ἐγὼ δουλεύεις.

IV

Μὴ τὸν πτωχὸν καὶ ὄρφανόν, μηδέποτε παρίδης,
ἀλλ' ἐκ περισσευμάτων σου νὰ δίδῃς νὰ χαρίζῃς
εἰς τὰς οἰκτρὰς αἰτήσεις των εὐθὺς νὰ ἀποδίδῃς
καὶ οὕτω τὸν Πανεύσπλαγγον Θεὸν ἐξευμενίζεις.

ΤΡΙΚΥΜΙΕΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΡΗ

Μὴ μοῦ ζητεῖς ἀνώφελα
ἀγάπην νὰ σοῦ δώσω
Νεκρώθηκαν τὰ στήθεα μου
Στοῦ πόνου τὸν καῦμό,

1908

Δημ. Σ. Δημακόπουλος

E. LABOULAGE

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΠΥΡΓΩΝ



ΙΣ τὸ βασιλεῖον τῶν Χρυσῶν-Πύργων ἐξη ποτὲ γέρων
τις βρασιλεύς, ὅστις θὰ ἦτο σχεδὸν ἔρμος, ἂν
δὲν εἶχεν ἓνα καὶ μόνον υἱόν,
τὸν ὁποῖον φαντάζεσθε πλέον πόσον ἡγάπα!

Ο γέρων ἡγεμὼν συχνάκις
ἐκράτει τὴν λευκὴν κεφαλὴν
του μὲ τὰς βυτιζωμένας χεῖρας
του καὶ ἐσκέπτετο νὰ νομφεῦσῃ
τὸν μόνον βλαστὸν του,

γαθὴν καὶ γλυκεῖαν. Αὐτὸ ἦτο ἡ μόνη φιλοδοξία,
ὁ μόνος πόθος τοῦ γηραιοῦ βασιλέως.
Ὁσάκις ἐκάστην νύκτα ἐκοιμάτο,
ταῦτα ἐσκέπτετο,
μέχρις ὅτου ὁ ὕπνος τὸν κατελάμβανε
καὶ τότε πλέον ὠνειρεύετο ὅτι ἦτο πάππος,
ὅτι ἐνηγαλλίζετο προσφιλεῖς
ξαιθεὺς ἐγγόνους καὶ πρὸ πάντων,
ὅτι βυθισμένος εἰς τὰς ἀγκάλας
τοῦ γηραιοῦ θρόνου του,
ἔβλεπε στρατὸν ὀλοκλήρον
ἐκ τῶν πριγκήπων ἐγγόνων του,
εἰτινες παρήλυνον
πρὸ αὐτοῦ μὲ στήμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
καὶ σκῆπτρον εἰς τὴν χεῖρα.

Δυστυχῶς μεταξὺ τῶν τῶσων ἀρετῶν,
αἰτινες στολιζοῦσι πάντοτε ἓνα διάδοχον,
ὁ Καρλίνος (τὸ ὄνομα τοῦ διαδόχου)
ἦτον ἀγριώτερος ἀκόμη
καὶ ἀπὸ νεαρῶν πῶλων.
Εἰς τὸ ὄνομα μόνον
τῆς γυναίκος ἐτίσασε τὴν κεφαλὴν
του καὶ ἔτρεχεν εἰς τὸ δάσος.
Οὔτε τὰ δάκρυα τοῦ πατρός,
οὔτε αἱ προσευχαὶ ὀλοκλήρου ἔθνους,
οὔτε τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους
ἠδυνήθησαν νὰ μαλάξωσι
τὴν ἐκ βράχου καρδίαν του.
Εἰκοσι ἰεροκήρυκες
ἐξήντησαν τὴν ρητορίαν διὰ νὰ τὸν
καταπεισῶσι καὶ τριάνοντα
συγκλητικοὶ τὴν εὐφράδειαν αὐτῶν.
Ἐξέβουρεν ὁ Καρλίνος ἐκ γενετῆς,
ὅτι τὸ νὰ εἶνε τις ἰσχυρογνώμων
ἦτο προῶμιον βασιλικόν.

Ἄλλὰ πολλάκις εἰς μίαν μόνην
στιγμὴν συμβαίνουσι πράγματα
περισσότερα παρὰ εἰς ἑκάτον
ἔτη; οὐδεὶς δὲ δύναται ποτὲ νὰ εἴπῃ:
«Ποτὲ δὲν θὰ περάσω ἀπὸ αὐτὸν τὸν
δρόμον».
Πρωτὴν τινα, ἐνῶ ἐκάθητο εἰς τὴν
τράπεζαν καὶ ὁ πριγκηψ,
ὡς πάντοτε, ἐνουθετεῖτο,
ἀπὸ τῆς ἀπαντήσεως,
ἠρκεῖτο παρατηρῶν τὰς ἵπταμένους
εἰς τὸν ἀέρα μυίας,
λησημονήτας ὅτι ἐκράτει
εἰς τὰς χεῖρας του
μαχαίριον,
ἐκομῆν ἀπότομον

κίνημα ἐξ ἀνυπομονῆσιας καὶ ἐτρόπησεν τὸν
δάκτυλόν του.
Σταγὼν αἵματος ἀνσπῆδῆτος
ἔπεσε πρὸ τοῦ Καρλίνου,
ἐντὸς πινακίῳ κρέμας
τότε ἐσηματίσθη παράξενον
μῆγμα ροδίνου καὶ λευκοῦ
χρώματος·
κατὰ τύχην δὲ, ἴσως κατὰ
θεῖαν τιμωρίαν ἢ
τρελλοτέρα ἰδιοτροπία
κατέλαβε τὸν πριγκηπα
ἐπὶ τῆ θέα τοῦ
ροδίνου γάλακτος.

-Μεγαλειότατε, εἶπαν εἰς τὸν πατέρα
του, ἐὰν δὲν εὖρω ἀμέσως
γυναῖκα τόσῳ λευκῇ καὶ
ροδίνῃ καθὼς τὸ χρωματισθὲν
ἐκ τοῦ αἵματός μου γάλα,
εἶμαι ἄθροπος χαμμένος.
Αὕτη ἡ νύμφη, τὸ θαῦμα τούτο,
κάπου πρέπει νὰ ὑπάρχη.
Τὴν ἀγαπῶ, χάνω τὴν
κεφαλὴν μου, μὲ χρειάζεται,
τὴν θέλω.
Εἰς τοληρὰν ψυχὴν οὐδὲν
εἶνε ἀδύνατον.
Ἄν θέλετε νὰ ζῆσω,
ἀφήσατέ με νὰ διατρέξω
τὸν κόσμον, ἵνα εὖρω τὸ
ὄνειρόν μου·
ἄλλως ἀπὸ αὐρίον θὰ εἶμαι
νεκρὸς ἐκ τῆς θλίψεως καὶ
τῆς ἀπελπίσιας.

Τίς θὰ ἤκουε τὰς ὀφθαλμοὺς
αὐτὰς τρεῖλας χωρὶς νὰ
μετῆρ καταπληκτος;
Ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς
ἐνόμισεν ὅτι, τὸ ἀνάκτορόν
του ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
του·
ὠχρίασεν, ἐρυθρίασεν,
ἐκλαύσε καὶ τέλος ἀναλαβὼν
τὴν ὀμίλιαν του ἐφώνησεν:

-ὦ! παιδί μου!
Στήριγμα τῶν γηρατειῶν
μου, αἷμα τῆς καρδίας μου,
ζωὴ τῆς ψυχῆς μου,
ποῖα ἰδέα ἦλθεν εἰς τὴν
κεφαλὴν σου;
Ἐχάσας τὸ κρανίον σου;
Χθὲς ἀκόμη μὲ ἐκαμνεις
νὰ ἀποθάνω ἐκ τῆς λύπης,
ἀρνούμενος νὰ νομφεῦθῃς
καὶ νὰ μοὶ δώσης
διαδόχους·
σήμερον, διὰ νὰ μὲ ἀποδιώξῃς
ταχύτερον τοῦ κόσμου
τούτου, νέαν χιμαῖραν
σκίπτεις;
Ποῦ θέλεις νὰ ὑπάγῃς
δυστυχῆ;
Ποῦ ἀφίνεις τὴν πατρίδα
σου, τὸ λίκνον σου;
Γνωρίζεις εἰς ποῖους
κινδύνους ρίπτεται ὁ
ταξιδεύων;
Ἄφησε τὰς κινδυνώδεις
ταῦτας σκέψεις·
μείνε μαζί μου,
ἐὰν δὲν θέλῃς,
παιδί μου, νὰ ἀφαιρέσης
τὴν ζωὴν μου
καὶ νὰ καταστρίψῃς τὸ
σπῆτι καὶ τὸ βασιλεῖόν σου.

Οἱ λόγοι οὗτοι καὶ ἄλλοι
ἀκόμη φρονιμώτεροι
οὐδὲν ἔφερον ἀποτέλεσμα.
Ὁ Καρλίνος οὐδὲν
ἤκουεν, οὐδὲν ἔβλεπε
καὶ μόνον τὸ πάθος
του ἠσθάνετο.
Πᾶν ὅ,τι τῷ ἔλεγον διὰ
τοῦ ἐνὸς εἰσηγγεστο
καὶ ἐξήρχετο διὰ τοῦ
ἑτέρου ὠτῶς·
αἱ συμβουλαὶ ἐρίπτοντο
εἰς τὸν ἀνεμῶν.

Ὅτε πλέον ὁ γέρων ἐνόησεν,
ὅτι εὐκολώτερον ἦτο
νὰ συγκινήσῃ τὸν
χάλκινον ἀλέκτορα τοῦ
γειτονικοῦ κωλονοστασίου,
παρὰ τὸν χαϊδεμένον
πριγκηπα,
ἀνεστῆναξε καὶ ἀπεφάσισε
τὸ ταξιδεῖν.
Ἄφου τῷ ἔδωκε σοφὰς
συμβουλάς,
ἄς οὐδέποτε ὁ πριγκηψ
ἐνεθυμήθῃ,
ἀρκετοὺς σάκκους
ταλλήρων,
ὡς ὁ πριγκηψ
ἐδέχθη πολὺ προθυμότερον
τῶν συμβουλῶν καὶ
σκλάβους πιστοῦς,
ὁ λευκόθριξ βασιλεὺς
ἐνηγαλλίσθη τὸν ἀστατον
υἱόν του,
τὸν ἀπεχαιρέτησε καὶ
μὲ τὴν καρδίαν ἐξογκωμένην
ἀνῆλθεν εἰς τὸ
ὕψιλλο μέρος τοῦ
πύργου του διὰ νὰ
βλέπῃ ἐπὶ μακρὸν
τὸν υἱόν του.
Καὶ ὅτε πλέον ἡ
συνοδεία ἐξηφανίσθη

Ότε πάλιν ή κυρία της εξήτησε την ύδριαν, είπεν ή σκλάβια πλήρης όργης :

— Ένας γαιθάρος έπεσαν επάνω μου ή στάμνα έπεσε και έγινε κερμάτια.

Η Κυρία της πλέον έχασε την υπομονήν, ήσπασε την μάλιστα και έδωσε ένα καλό μάθημα εις την μαύρην, από εκείνα, άτινα πολύ δυσκόλως λησμονούνται. Κατόπιν εξεκρέμασε χαλκίνην ύδριαν και της είπε :

— Τρέχα, χαϊμένη, τυφλόμουγα. Είς την στιγμήν φέρε μου νερό, διότι θα σε δώσω περισσότερα μαθήματα με το βούδουλα.

Η σκλάβια είδε πάλιν την γελώσαν μορφήν της νηρηίδος επί του ύδατος και έφώναξε :

— Όχι ! ποτέ πλέον δεν θα κρυβαλήσω νερό ! Δέν είμαι διά να ψοφήσω σαν σκυλί εις τα χέρια μιας λυσσασμένης κυράς !

Είπεύσα ταύτα έσυρεν εκ της κεφαλής της μεγάλην καρφίδα, ήτις έκράτει τα μαλλιά της και δι' αυτής έτρύπησεν εις πολλά μέρη την χαλκίνην ύδριαν, ώστε το ύδωρ έτρεχεν ως από ποτιστήρος. Είς το θεάμα τούτο ή κειρομένη νηρηίς έγέλασε δυνατά. Η άφρικανή ύψωσε τους οφθαλμούς, ανεγνώρισε την ώραίαν και έννοήσασα τα πάντα, έμορμούρισε :

— Α! σύ λοιπόν είσαι ή αίτία όλων αυτών ! Θα μου τό πληρώσης.

Έπειτα διά γλυκυτέρας φωνής είπε :

— Τι κάμνεις εκεί, ώραία μου κόρη :

Η νηρηίς, ήτις ήτο τόσο καλή όσο και ώραία αφού παρηγόρησε την σκλάβαν, της είπε πώς έφθασε με τον πρίγκηπα, πώς έμεινε μόνη εις τό δάσος και ότι από στιγμής εις στιγμήν άνέμενε τον Καρλίνο να έλθη με μεγάλην ακολουθίαν, διά να την φέρουν εις τον βασιλέα και την αύλήν του.

Τότε συνέλαβε μουσαράν ιδέαν ή κακή σκλάβια και είπε :

— Φίλη μου, ό σύζυγός σας πλησιάζει με μεγάλην συνοδείαν. Αλλά τα χρυσά μαλλιά σας είναι εις μεγάλην άταξίαν ! Αφήσατέ με να τα διορθώσω.

— Σας εύχαριστώ πολύ, είπεν ή νηρηίς και έτεινε την χείρα της εις την σκλάβαν.

Μόλις ή Λουκία άνήλθε πλησίον της νηρηίδος και έλαβε διά των έβενύων χειρών της τας χρυσάς τρίχας της κόρης, έσυρε πάλιν την καρφίδα της και την έβύθισεν εις την κεφαλήν της ώραίας. Η νηρηίς αισθανθείσα τον πόνον έκραύγασε.

— Περιστέρα ! Περιστέρα του δάσους !

Αμέσως μετεμορφώθη εις άγριοπεριστεράν και επέταξεν έντός του δάσους, ή δε άφρικανή ψυχρά επί τῷ θεάματι έλαβε την θέσιν της και έβύθισε την κεφαλήν αυτής έντός του φυλλώματος της δρυός.

Έν τούτοις ό πρίγκηψ επί μεγαλοπρεπούς ίππου έτρεχεν άκατασχέτως, αφήσας όπισθεν

μακράν ακολουθίαν ίππέων. Σκεφθήτε πλέον την έκπληξίν του, ότε εύρε κόρακα, εκεί όπου άφήκε κύκνον. Ένόμισεν, ότι έτρελλάθη ή θέλησε να όμιλήσῃ, άλλ' άδύνατον' τα δάκρυα έπνιγον την φωνήν του, ένῶ διά των δακρυορέκτων οφθαλμών του διηρέυνα πανταχού τα φυλλώματα μήπως εύρη την αγαπητήν του νηρηίδα, ότε ή άφρικανή λαμβάνουσα ύφος τεθλιμένον, είπε χομηλούσα τους οφθαλμούς :

— Μη αναζητήεις εις μάτην, ὦ πρίγκηψ ! Υπήρξα τό θυμα μαϊρας κακής. Απαισία τύχη μετέβαλε τον κρίνον σας εις άνθρακα.

Ο Καρλίνος έδιπλασίασε τότε τας άπελπιστικάς κραυγάς του, άλλ' είχε καρδίαν αγαθήν και ως πρίγκηψ έτήρησε τον λόγον του. Έτεινε λοιπόν την χείρα εις την μαύρην σκλάβαν και αφού την κατεβίβασε της δρυός την ένέδυσσε με κατάλευκον ένδυμα και πλυθην τριχάπτων, άδαμάντιων και μαργαριτών. Η συνοδεία είχαν ήδη φθάσει. Ο πρίγκηψ άνήλθεν επί της χρυσής άμαξής έχων άριστερά την άφρικανήν και εις τό πρώτον του νεύμα ή συνοδεία εξεκίνησε.

Δώδεκα κάτασπρα άλογα έσυρον την χρυσήν άμαξαν, φέροντα τους διαδόχους του βασιλείου των Χρυσών-Πύργων εις τα χρυσά άνάκτορα.

Μετά πορείαν μιας λεύγης συνήντησαν τον γηροίον βασιλέα μετά των μεγιστάνων. Ο βασιλεύς άμέσως με άνοικτάς άγκάλας έσπευσε προς την χρυσήν άμαξαν, ότε ιδών αίφνης την μαύρην νύμφην, άνέκραξεν ύψων τας χείρας του άπελπιστικώς :

— Ω ! Θεέ ! Υπήρξας πολύ σκληρός ! Έγνώριζον, ότι ό υίός μου ήτο τρελλός, άλλά δεν μοι είπον, ότι έγένητο και τυφλός. Αυτός είναι ό ροδιός κρίνος, τον όποιον εξήτησες εις τα έσχατα του κόσμου ; Τούτο είναι τό ρόδον τό δροσερώτερον της αύγης, τό θαύμα τούτο της καλλονής, ήτις εξήλθεν ενός κίτρου ! Φαντάζεσαι ότι τα άσπρα μου μαλλιά θα άνεχθούν και την νέαν σου ταύτην τρέλλαν ; Νομίζεις ότι δύναμαι να αφήσω τό ένδοξον βασιλείον των Χρυσών Πύργων, εις μαυριδερούς απογόνους ;

Ο Πρίγκηψ γενουπετής έρρίφθη πρό του πατρός του, ένῶ ό πρωτοσύμβουλος του βασιλείου, άνήρ μεγάλης πείρας, έπειθε τον βασιλέα, λέγων ότι ή μεταμόρφωσις αυτή ήτο φυσική, ένεκα του φθόνου των κακών νηρηίδων και ότι μετά την πρώτην ήμέραν των γάμων θα καθίστατο πάλιν λευκή.

Τι να κάμη λοιπόν ό βασιλεύς ; Έδέχθη και τό νέον τούτο μαρτύριον. Οι κήρυκες διεκήρυσαν ότι οι γάμοι του διαδόχου θα έγέγοντο μετά όκτώ ήμέρας, ένα προετοιμάσσει τα της μεγάλης τελετής.

Είς τα άνάκτορα ήτοιμάσθη μεγαλοπρεπές διαμέρισμα διά την άφρικανήν κόμησαι, δούκισσα, και κυρίαί επί της τιμής της εκούμβονον τα ύπο-

δήματα, έφερον τας παντόφλας και την έβοήθουν να βάλῃ τό υποκάμισόν της. Από όλα τα μέρη του βασιλείου έφερον δώρα διά την πρίγκηπισσαν, ή δε αύλή ήτο πλήρης ποιητών και μουσικών ένα εξιμνήσασα την βασιλοπούλαν του κίτρου.

Αλλά και τό μαγαιρείον δεν έλησμονήθη. πενήτηντα διευθύνται των μεγαλειτέρων ξενοδοχείων του βασιλείου, εκατόν μάγιστροι και τριακόσιοι παραμάγιστροι ήσαν επί ποδός, υπό τας διαταγάς του Βουχάθη, αρχιμαγίστρου του βασιλέως. Ορνίθες, κόκοροι, καπόνια, ινδιάνοι, φασιανεί, τριγώνες, όρνυγες, ιχθύες κ.τ.λ., εύρίσκοντο εις τας μαγαιρικάς τραπέζας. Ένῶ λοιπόν ήσυχούτο εις τό σπουδαίον έργον οι μάγιστροι είδον να πετάξῃ επί τινος παραθύρου του μαγαιρείου ώραία άγριοπεριστερά, ήτις με φωνήν γλυκειάν είπε :

Ρού-κον, ρού-κον, ρού-κον, ρού-κον

αρχιμάγιστρα Βουχάθη

πές μ' ό πρίγκηψ με τί μαύρη

αχ ! τί γίνεται τί κάνει ;

Έκπληκτος ό αρχιμάγιστρος έτρεξεν εις την νέαν του κυρίαν και της διηγήθη τό θαύμα της όμιλούσης περιστεράς. Αλλά ή μαύρη βασιλοπούλα, ήτις έγνώριζε κάλλιστα τί συμβαίνει διέταξεν άμέσως τον αρχιμάγιστρον να συλλάβῃ την άγριοπεριστεράν και να την κάμη κεφτέδες !

Τι να κάμη ό αρχιμάγιστρος ; Ηθελε δεν ήθελε συνέλαβεν την περιστεράν, της έκοψε τον λαιμόν και την έρριψεν εις την αύλήν διά να την μαδίσουν οι βοήθοι. Αλλά από τον λαιμόν της έπεσαν τρεις σταγόνες αίματος και μετά τρεις ήμέρας εφύτρωσεν ώραία κίτρεα, ή όποια έμεγάλωσε τόσον ταχέως, ώστε την έσπέραν είχε και άνθη.

Ο Καρλίνος ήτο εις τον εξώστην του διά να πάρῃ άέρα, ότε είδε τό νέον τούτο ένδον. Αμέσως εξήτησε να μάθῃ ποίος είχε φυτεύσει τό ώραϊον τούτο ένδον, ότε δε έμαθε την περιεργον ιστορίαν του άμέσως διέταξεν επί ποινη θανάτου να μη πλησιάζῃ ούδεις την κίτρεαν.

Την επομένην μόλις, εξύπνησεν ό πρίγκηψ έτρεξεν εις τον κήπον όπου εύρεν επί του ένδρου τρία κίτρα, τρία ώραία κίτρα ως εκείνα τα όποια ή Μοίρα του έχάρισεν. Ο Καρλίνος έλαβε προφυλακτικώς τα τρία κίτρα και έκλεισθη εις τό διαμέρισμά του. Αμέσως επλήρωσε ύδατος έν χρυσούν ποτήριον και διά του χρυσοῦ μαχαϊριδίου έκοψε τό πρώτον και τό δεύτερον κίτρον. Δύο νηρηίδες εξήλθον, άλλά ό Καρλίνος τας αφήκε να φύγουν. Αμα όμως εξήλθεν ή ώραϊοτάτη νηρηίς του τελευταίου κίτρου, της έδωκεν να πίνῃ από τό χρυσούν ποτήριον και ή γαλακτόχρους νύμφη έμεινε γελώσα εις τας χείρας του πρίγκηπος και διηγήθη την ιστορίαν της μαύρης σκλάβας. Ο Καρλίνος, τρελλός ήδη από χαράν, ήρχισε να φωνάζῃ, να καταράται, να κλαίῃ, να ψάλλῃ και τέλος τόσον θόρυβον έκομεν, ώστε έτρεξεν ό

βασιλεύς. Τώρα πλέον και ό γέρον πατήρ του ήρχισε να χορεύῃ να γελᾷ, να φωνάζῃ φέρων επί κεφαλής τό στέμμα και τό σκήπτρον εις την χείρα. Έπειτα έστάθη όλίγον έσκέφθη, έλαβε μεγάλην έσθήτα, έκάλυψε την νύμφην του από κεφαλής μέχρι ποδών και διά της χειρός την ώδήγησεν εις την αίθυσαν των γευμάτων.

Ητεν ή ώρα του γεύματος. Όλοι οι μεγιστάνες, οι αύλικοί, οι άρχαί του βασιλείου άνέμενον την είσοδον του βασιλέως διά να καθίσουν. Ότε ό βασιλεύς εισήλθεν έκάλεσεν όναμαστί πησίον του όλους τους κεκλημένους και είπε :

— Όποιος τιμωρίας αξίεις είνε εκείνος, όστις ήθελε πνίξῃ έν θαύμα του θεοῦ ;

Ο εις λοιπόν έλεγε να κρεμάσουν άνάποδα τον κακούργον, ό άλλος να τον καύσουν, έτερος να τον δέσουν εις δύο άλογα κτλ.

Ότε ήλθε και ή σειρά της άφρικανής σκλάβας, αυτή μη έννοήσασα είπε :

— Να αλοιφῃ με πίσαν και να καῖ εις τό μέσον της πλατείας.

— Έτοιμάσου, άνεφώνησεν ό βασιλεύς των Χρυσών Πύργων. Μόνη σου εξέλεξες τό είδος του θανάτου σου, κακούργος.

Συγχρόνως δε αφήρεσε την έσθήτα και παρυσίασε την νύμφην του κίτρου.

Ένῶ δε ή δυστυχής έτρεμε και οι οδόντες της συνεκρούοντο, ή ώραία νύμφη είπε :

— Μεγαλειότατε, έλησμονήσατε έσως να μοι δώσητε τό δώρον των γάμων μου. . .

— Ω ! παιδί μου ! Είπέ με τί θέλεις και εις τον βασιλικόν μου λόγον, θα τό έχης.

Θέλεις τό στέμμα μου ;

— Μεγαλειότατε ζητώ χάριν διά την μαύρην ταύτην. Γυνή πτωχή, άμαθής, δυστυχής σκλάβια, υπέφερε τόσον, ώστε δι' αυτήν ή ζωή ήτο βάσανον ! Επιτρέψατέ μοι να την κάμω εύτυχῃ και να την μάθω, ότι ή εύτυχία του κοσμου τούτου είναι ή άγάπη.

— Ω κόρη μου ! είσαι άληθής άγγελος. Ως βασιλεύς κρατώ τον λόγον μου.

Έπειτα όλοι εκάθησαν εις την τράπεζαν. ό βασιλεύς ήτο τόσον εύχαριστημένος ώστε έφαγε διά τέσσαρας, ό δε Καρλίνος όλονέν την σύζυγον του παρεθήρει, ώστε πολλάκις έτρύπα τους δακτύλους του εκ της άπροσεξίας.

Όταν ό βασιλεύς απέθανεν, άνήλθον επί του θρόνου ό Καρλίνος και ή ώραία του σύζυγος. Επί ήμισυ αίωνος, αν πιστεύσωμεν την ιστορίαν, ούδε μια σταγών αίματος έχυθη εις τό εύτυχισμένον βασιλείον των Χρυσών Πύργων. Και την σημερινον οι κάτοικοι τούτου με πολλήν εύχαρίστησιν όμιλούσι τας έσπέρας περι των παλαιών εκείνων χρόνων και δεν είναι μόνον οι παιδιάς, αίτινες έρωτούν ποτέ θα έλθῃ ή καλή εκείνη εποχή, όποτε έζων αι νεράιδες.

Κισσός



ΕΙΣ ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

— Δέν σου φαίνεται, Κώστα, πώς βρωμά αυτό τὸ ψάρι; μού ξρχεται μία ἀσχημη μυρωδιά στὴ μύτη
 — Ἐχετε ἀδικον, Κύριε Λεωνίδα! πρὶν εἶχε μία μυρωδιά, διότι τὸ ἀφεντικὸ ψωνίζει πάντοτε τὰ φθηνότερα ψάρια, μὰ τώρα ποῦ ἐμαγερεύθηκε ἐμπήκε ντομάτα, κρομμύδι, κανέλλα, ἔχετε ἀδικο νὰ λέτε πὼς μυρίζει ἀσχημα.
 — Γιὰ φέρτο κοντά...



ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

— Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ γράμμα;
 — Νά, τοῦ ἀφέντη, τοῦ τὸ πηγαίνω. "Ἄμ' αὐτὸ τίνος εἶνε Κώστα;
 — Τῆς Κυράς, μού τὸ ἔδωσαν καὶ ἐγὼ τῆς τὸ πηγαίνω.
 — Ἔρεις, Κώστα, νὰ γελάσουμε, ἐγὼ θὰ κάνω τὴν κουτὴ καὶ θὰ τὸ δώσω τῆς Κυράς τοῦτο καὶ σὺ αὐτὸ δόσετο τοῦ ἀφέντη νὰ λένε πὼς ὁ ἕνας ἀνοίξε τὸ γράμμα τοῦ ἄλλου, νὰ γελάσουμε.
 — Καλὰ λές, μὰ...
 — Τί μὰ, καὶ μὰ...
 — Νὰ κάνουμε τὸν ἀνῆξερο.
 — Ἄμ! Βέβαια! ἐνοεῖται!...

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ



Εἰς τὴν Ἐκθεσὶν τῶν Ἀθηνῶν.

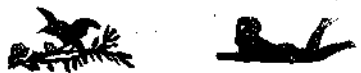
— Μαμά, διατί οἱ Κινέζοι ἀφίνουν κοσιδα;
 — Διὰ νὰ τοὺς βλέπει ὁλος ὁ κόσμος!...
 — Ἄ! εἰ' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς τὰ κορίτσια, ἀφίνουμε κοσιδα;



Ὁ λόγος περὶ ἰδρώσεως νοσοκομείου φθισικῶν ἐν Πεντέλῃ.

Εἰς ἀμαροσιώτης. Ἄκουε ἐκεῖ δύο ὥρας δρόμο κοντά μας νὰ μᾶς φέρουν ὄλους τοὺς φθισικούς! Θὰ καταντίση τὸ Μαρεῦσι νὰ γίνη φθισικοχώρι!...

Εἰς ἀθηναίος. Ἄμ' ἐμεῖς τί νὰ ποῦμε ἔκου ἔχομαι δίπλα μας τὸ φρενοκομεῖο!...



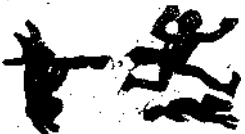
Εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς γλυπτικῆς εἰς κομψοῦ-μενος διὰ νὰ φανῇ κριτικὸς καὶ ἀκουσθῇ ἀπὸ κύκλον δεσποινίδων λέγει ἐξέταζων συμβουλευτικὸν ἀγαλμάτιον τῆς ἐλευθερίας!

— Ὁραῖον, ὠραῖον, ἀλλὰ δὲν ἐμοιάζει πολὺ ὡς τὸ πρωτότυπον!



Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Ἐκθεσιν. Τὸ παραδοξότερον πρᾶγμα τῆς ἐκθέσεως ἦτο, λέγει τις:

Ὁ Μπαμπᾶς. Ὁ Ζοζὸς...
 Ἡ μαμά. Ὁχι! οἱ Κινέζοι!
 Ἡ γιαιά. Ἄ! μὰ! Τὰ ἔρταμνητικά.
 Ὁ Γιάγκος. Τὰ biribi...
 Ὁ μικρὸς Τοτός. Ὁχι, ἡ γυναίκες ποῦ πωλοῦν σαμπάνια...



Παιδικὴ ἀστρονομία. Ὁ μικρὸς Ἀλέκος εἶνε μόλις τριῶν καὶ ἡμίσεως ἔτους, καὶ ὁμῶς ἀγαπᾷ πολὺ νὰ παρατηρῇ τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ ἀστέρας καὶ κατὰ προτίμησιν τὴν Σελήνην.

Ἡμέραν τινὰ παρατηρήσας ἐξαίφνης διὰ πρώτην φοράν τὴν Σελήνην εἰς σχῆμα δρεπανοῦ, ἀναφωνεῖ κάτωχρος.

— ὦ! πάει τὸ φεγγάρι! ἔσπασε!...



ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΥΝΘΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΔΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ τοῦ Δ' τόμου (Γ' περ.)

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ. Πρὸ πολλοῦ ἐγένοντο καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ τμήματος τῶν μηχανῶν ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ ἰδιαιτέρᾳ αἰθούσῃ τῇ παρὰ τὸ μέγαρον κατασκευασθείσῃ. Σωρεῖται ποικιλία καὶ πλῆθος μηχανῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν μεγαλειτέρων μηχανουργειῶν τῆς ἀλλοδαπῆς ἐπιτίθενται, μεταξὺ τῶν ὁποίων θαυμάζονται τὰ ἐναεῖρια μεταγωγικὰ σκαφίδια ἑλληνικῆς κατασκευῆς καὶ αἱ μηχαναὶ τῶν ἐργοστασίων Βασιλεῖαδου.

Ἡ δημοφιλὴς ταραντέλα μὲ τὰ χερσιωμένα biribi παίζει διαρκῶς ὡς καὶ ἡ γλυκεῖα ὀρχήστρα τῶν Ρωμάνων, ἐνῶ ἐπὶ παράδοξος σκυλάνθρωπος Ζιζὸς, τὰ ἀμερικανικὰ νευρόσπαστα, τὸ ἐξῆλον μπαλέτο οἱ ἠλεκτρικοὶ κινηματογράφοι, τὰ ἐστιατόρια, καφενεῖα καὶ ζυθοπωλεῖα προσελκύουσι ἐπίσης ἀπειρίαν ἐπισκεπτῶν.

Περὶ τῆς ἐκθέσεως θὰ ἐπανέλθωμεν ἄλλοτε ἐκτενῶς.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ. Μεταξὺ τῶν τελευταίως παιγθέντων ἔργων «Ποῦ χάνει ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ σκυλὶ ἀφέντη» «Δικηγόρος μὲ σπιρούνια» «Ἐμπᾶτε σκυλοὶ ἀλέστε» «Σιδηροδρομικὸς ἐπιθεωρητῆς» «Ὁ Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ κ.τ.λ.» Τὸ ἐπικαιρότερον ἦτο ἡ πρωτότυπος κωμῶδια «Ἡ 1η Σεπτεμβρίου». Εὐρισκόμεθα εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Ἀθηναϊκῆς ταύτης πανηγύρεως, τὰ σπήτια μᾶς εἶνε ἄνω κάτω, οἱ δυστυχεῖς μετακομισαὶ τρέχουσι κατέβηχτοι ἐκ τοῦ ἰδρώτος εἰς ἀναζήτησιν καλεϊτέρας οἰκίας καὶ μόλις τὴν δροσερὰν ἐστέραν μεταβαίνοντες εἰς τὸ θέατρον Νεαπόλεως εὐρίσκουσι ὀλίγην ἀναψυγῆν. Φαντάσθητε τώρα νὰ παίζεται ἡ «1 Σεπτεμβρίου» δηλαδὴ ἡ κωμῶδια ἥτις παίζεται εἰς βάρος μᾶς κατὰ τὴν ἡμέραν. Σχεθῆτε νὰ ἔχετε ἐνώπιόν σας τὸν δαιμόνιον Παντέπουλον ὑπὸ μορφήν προγύστορος καὶ μετακομιζομένου Ἀθηναίου, ἐν μέσῳ τῶν ἀνεστραμμένων καὶ κενῶν ἐπίπλων, τῶν περιμένων κοφινῶν καὶ μὲ τὴν αἰωνίως μετακομιζομένην σύζυγόν του. Καὶ βλέποντες οὕτω τὰς ἀστειοτάτας παρεξηγήσεις τὰς περιπέτειας τοῦ μετακομιζομένου Παντοπούλου, εἰπῆτε μοι ἂν εἶνε δυνατόν νὰ μείνη τις ἀπαθὴς καὶ ἀμέτοχος τῶν ἐκκριτικῶν γελάτων.

Ν. ΣΚΗΝΗ. Καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν Θεατροπόλιν, οὕτως εἰπεῖν, τοὺς Παρισίους ἐφθασεν ἡ φήμη τοῦ νεωτέρου καὶ τελειότερου τῶν Θεάτρων μᾶς. Εἰς ἐν τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ παρισανοῦ «Φιγγαρῶ» πλέκεται τὸ ἐγκώμιον τοῦ κ. Χρηστοῦν ἐθαύμασεν διὰ τὸ μέγα κατῆρθομά του. Νὰ κατάρτισθαι τόσο ἐυκόλως θιάσον τοιοῦτον, ὥστε εἰς μικρότατον χρόνον διὰ τὴν ἀνοδιὰσθιν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ πρωτοφανοῦς θεάτρου τοῦ ἔργα κλασσικὰ τῶν περιφημοτέρων συγγραφέων, ἔργα ἀπικτώμενα μελέτην πολλήν καὶ προγυμνάσεις.



Κατὰ τὸ σῆμα ἀπὸ τοῦ 1ου τεύχους τῆς «Φύσεως» τοῦ τρέχοντος τόμου, εἰσῆλθοντες εἰς τὸν νέον διαγωνισμόν. Ἐπὶ τῇ εὐχαρίᾳ λοιπὸν ταύτῃ, παρακαλοῦμεν τοὺς λαμβάνοντας μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν νὰ συμπερφωθῶσι μὲ τοὺς κάτωθι ὄρους ἄλλως θὰ ἐπιβαρύνονται ἐν ταῖς ἀποτελέσμασιν.

1ον Αἱ συνθέσεις Πνευμ. Ἀσκήσεων νὰ γράφωνται ἐπὶ ἄλλου γάρτου καὶ αἱ λύσεις ἐπὶ ἑτέρου.

2ον Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ γάρτου (τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ λύσεων) ἀπαγορεύεται πᾶσα ἑτεροεπίθεσις καὶ ἄλλως ἀγέλατος.

3ον Οἱ διαγωνιζόμενοι σφείλουσι νὰ υπογράφωνται καθ' ὅλον τὸ ἔτος διὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ψευδωνύμου ἢ ὀνόματος πῶν, διότι ἄλλως εἰς τὰ ἀποτελέσματα δὲν θὰ ἀθροίζονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ.

4ον Καθίσταται γνωστὸν ὅτι αἱ λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων θὰ δημοσιεύονται ἅπασαι εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς «Φύσεως» μετὰ τοῦ καταλόγου ὄλων τῶν λυτῶν καὶ τῶν λυθέντων ὑπὸ ἐνὸς ἐκάστου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

5ον Οὕτως ἀφίεται περισσώτερος χώρος διὰ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, αἰτίνας ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους θὰ εἶνε πλείοτεροι καὶ ποικιλότεροι.

6ον Ὁ συνθέτης ὡς καὶ ὁ λύτης τῶν περισσοτέρων πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ ὅλου ἔτους θὰ λαμβάνει ὡς βραβεῖον ἕνα τόμον τῆς «Φύσεως».

Ὁ δεύτερος μετὰ τοῦτον θὰ λαμβάνῃ τὴν Ἐπιστημονικὴν Ἐπισκόπησιν.

Ἐκ τῆς Διευθύνσεως

ΕΞΗΝΑΔΟΧΕΙΟΝ Η. ἈΚΡΟΠΟΛΙΣ,

ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ (ΚΡΗΤΗΣ)

ΟΔΟΣ ΤΡΙΜΑΡΤΥΡΟΣ

(ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑΝ ΜΑΥΡΟΥΒΟΥΝΙΟΝ)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΠΟΛΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ κεντρικώτερον καὶ ἀνετώτερον μὲ δωμάτια εὐρύχωρα καὶ εὐαερα, τελειῶς ἐπιπλωμένα.

Διαμερίσματα ἀποκλειστικῶς δι' οἰκογενείας

ΠΡΩΥΜΟΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΑΚΡΑ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ν. Ε. ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 35. ΚΑΤΩΘΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΑΘΗΝΑΙ

CORDONNERIE — N. E. GEORGATOS

Rue de Stade 35.

Κατασκευάζονται παντός εἶδους καὶ ποιότητος ὑποδήματα εἰς τὴν ἐντέλειαν. Τὸ κατὰ κράτος ἐξυπηρετεῖ τὴν καλλιτέραν τάξιν, τῶν χρηματιστῶν, τραπεζιτῶν κτλ. Ἀκρίβεια, στερεότης καὶ τέχνη ἀπαράμιλλος. Ἰκανοποίησις καὶ τῆς δυσκολιτέρας ἰδιοτροπίας. Τιμαὶ συγκραταταὶ καὶ ὀριμαί.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ



22. ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Να εἰρηθῆ ἐντὸς τῆς ἀνοδοδύμενης ὁ Μέγας Ναπολιεὺν ἢ οὐλύργος του καὶ τὸ τέκνον του.

23. Τονό-γυρεος.

Ἐγεινε τέρας μυθικόν, πόλις ἑλληνικὴ καὶ μέλναιτε μπροστά σ' αὐτὸ τὸ θαῦμα ἑκατατικοί Ἄμ! τέτοιο θαῦμα καὶ ἐγὼ μπορῶ εὐθύς νά κάμω, ἀν ἀνεβάσω μοναχὰ τὸν τόνον παραπάνω.

Ἄλεξ. Χαρίτος

24. Μωσαϊκόν.

Ὁ Μῶμος, ὁ Πάρικ τὸ ἄνθος ὁ Λάρικ, σὺν τούτοις ἡ χάρις καὶ τέλος τὸ θάρρος, ἀν δώσουν στοιχεῖα θά γείνη βεβαίως θεός τις ἀρχαίος.

Ἄλεξ. Χαρίτος

25. Γρίφος.

εἷς
εἷς εἷς
εἷς πάτον ἄγω
εἷς εἷς
εἷς

Γ. Δ. Ίατριδῆς

26. Γρίφος.

Ὡὰ βραστά ἢ ψητά, οὐράνια, ποῖα, τρίγωνα καὶ λάδι.

Γ. Δ. Ίατριδῆς

27. Αἵνιγμα.

Εἶμαι νῆσος τις μεγάλη στὰ μεσόγεια πελάγη.
Ἄν τὸ πρῶτον μοῦ κοπή πᾶς τις πάντα μὲ πατεῖ.
Ἄν δὲ σίγμα ἀφαιρέσης κί' αὐτ' αὐτοῦ νί μοῦ προσθήσης, ὦ! ἀμέσως τότε πλέον ἄνθος γίνομαι ὠραιον

Γ. Δ. Ίατριδῆς

28. Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων ζῶων σχηματίζουν ἐπίσης ζῶον ἄγριον.

Ζῶον ἡμερον. Ζῶον ἡμερον. Ὅρνειον. Ἰχθύς. Κισσός

29. Γρίφος.

υ
υ υ
υ λ υ οὐ ὦ λόγος.
υ
υ

Κισσός

30. Γρίφος.

Ὁ πεπόνι μὲ τατοῖ ὕδρῳ πεπόνι ἔχουν ὡς + γένεια. Κισσός

31. Φέρδην πύδων.

Ὁ ἀγύκας —αγι—τό—παμπάλο

Κισσός

32. Φώνηεντόλιπον.

Μ—μ—τε—κκλε—τρτ.

Κισσός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Η. Κ. Ν. Ἀργοστόλιον. Διεύθυνσις σας ἠγλάγη. Φύλλα ἐστείλαμεν αὐτοῖσι. Ἀναμένομεν καὶ νεωτέρων.—Μ. Β. Πεῖραιᾶ. Ἐχει καλῶς, ἀλλὰ περιμένομεν καὶ ὀλικὴν ἐνίσχυσιν.—Χ. Χ. Σιθίνου. Δελτάριον καὶ χρήματα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν ταχυδρ. ἐστείλαμεν ἀπάντησιν, ἀποδείξιν μετ' ἀριθμ. λαχείου καὶ φωτογραφίαν Ἀθηνῶν.—Φ. Α. Γ. Ρεῖγα. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη ὡς καὶ συνδρομὴ Ἀδελφότητος. Ἐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξις ταχυδρομικῶς.—Π. Α. Κάρρον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ἀποδείξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου ταχυδρομικῶς.—Κ. Ν. Ὀδεβέστιον. Ἐπιστολὴ μετὰ λύσεως ἐλήφθη Ἐγράψαμεν. Ἀναμένομεν νεώτερόν σας.—Β. Γ. Τρίκκαλα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.—Γ. Γ. Ἐνταῦθα. Ὑπάρχουν πολλὰ εἶδη vintage διὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν πλακῶν περιμείνατε εἰς προσεχῆς τεῦχος ἐκτενὴ μελέτην περὶ τούτων.—Δ. Μ. Πεῖραιᾶ. Ποιήμα σας δὲν ἐδημοσιεύθη μέχρι ὥρας ἐνεκεν τοῦ πλήθους τῶν πρὸς δημοσιεύσιν ποιημάτων παρακαλοῦμεν ἀνομείνατε σειράν σας.—Δ. Κ. Ἐνταῦθα. Ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῆ διηγήμα σας. Κυριολεκτικῶς εἶνε γελοῖον συγγνώμην διὰ τὴν ἔκφρασιν, ἀλλ' ἀφείλομεν νὰ εἰμῆθα εἰλικρινεῖς. Μ. Ρ. Κοπενιάγη. Χρήματα κτλ. ἐλήφθησαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν καὶ διὰ τὸ δῶρον. Ἐχετε δικαίον ἡμεῖς πρέπει νὰ λαμβάνωμεν δῶρα ἔχι νὰ στέλλωμεν... ἀλλὰ...—Δ. Α. Σμύρνην. Δελτάριον ἐλήφθη σας ἀπαντήσαμεν.—Ε. Β. Θήβας. Ἀποροῦμεν πολὺ ἐπὶ νῆα ἀναβολῇ. Ἐλπίζομεν πλέον νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία.—Γ. Η. Βραΐλαν. Ποιημάτων ἐλήφθη ἔχει καλῶς.—Δ. Γ. Μ. Σῆρον. Συνδρομὴ ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν πολὺ.—Σ. Κ. Πότιον Ρωσσίας. Ἀναμένομεν ἐξόφλησιν Ἰσμῶν σας ὅπως ἀπαλλάξωμεν ὡμᾶς τοῦ λοιποῦ.—Χ. Ι. Τ. Ἐνταῦθα. Ζητούμενα φύλλα ἀπεστάλησαν ὡμῖν δέουσαι ἐνεργεῖαι ἐγένοντο παρὰ τῷ ταχυδρομείῳ.—Γ. Δ. Ι. Λάρισσα. Βραχεῖα καὶ ποιημάτων ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς, ἀναμένομεν.—Θ. Κ. Μελίτην. Δελτάριον ἐλήφθη. Διὰ φύλλον Ἀναπλάσεως φροντίζομεν εἰκόνα προσεχῶς θὰ ἔχετε.—Κ. Ψ. Κάρρον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Συνδρομητῆς ἐνεγράφη εὐχαριστοῦμεν πολὺ.